

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ἔδος Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρλόου Μερουβέλ : Οἱ Τρεμορ, μυθιστορία, μετὰ εἰκόνων, μετὰ φρασὶς *Κ, (συνέχεια). — Ἀλεξάνδρου Δουμά (υἱοῦ) : ΑΝΤΩΝΙΝΑ, μετὰ φρασὶς Λάμπρον Ἐννάλη, (συνέχεια). — Κ^α: Ο. Ν. Χμέλιεφ : Η ΤΡΙΧΑΠΤΟΠΟΙΟΣ, μετὰ φρ. ἐκ τοῦ ρωσικοῦ Α. Γ. Κωστατινίδου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ προκληρωτῆς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,10 ἐν τῷ ἑξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15. Ἐν Ῥωσίᾳ βούβλια 6.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὑπολογιζομένης τῆς ἐτησίας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β' καὶ Γ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν. Ἐπίσης φύλλα τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τοῦ Α' καὶ Β' τόμου πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, καὶ τοῦ Γ' πρὸς λεπτὰ 10.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

**ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ
ΕΛΛΑΦΩΝ - ΠΕΡΑΜΑ**

[Συνέχεια]

Γ'

Ἐκ πρώτης ὄψεως ἡ γυνὴ αὕτη, περιβεβλημένη ῥάκη ἀμορφα καὶ ἀχροα ἐκ τῆς βροχῆς καὶ ἐσχισμένα ἐκ τῶν θάμων, ἀναπαυομένη δὲ χαμαὶ, παρίσταν τὴν ζῶσαν πενίαν.

Ἐπειδὴ ἦτο μόνη, οὐδεὶς δὲ παρετήρει αὐτήν, οἱ ἀμαυροὶ ὀφθαλμοὶ τῆς, οἱ μηδὲν ἐκφράζοντες, ὅταν εὐρίσκετο ἐνώπιον ἀνθρώπων, ἤστραπτον ἤδη ἐκ πονηρίας καὶ ὑπουλότητος, εἰς τὸ βάθος τῆς ὀστεώδους αὐτῶν κοιλοτήτος.

Ἐτεῖνε μετὰ προσοχῆς τὸ οὖς ἀκροωμένη καὶ τοῦ ἐλαχίστου θορύβου ἔπειτα ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Δὲν θ' ἀκουσα καλά, εἶπε. Τίποτε! Καὶ ὅμως μοῦ ἐράνη...

Τὸ μετὰ λεπτῶν καὶ συνεσταλμένον χειλέων στόμα τῆς ἔλαβεν ἔκφρασιν θριάμβου.

Ἐθώπευσε τὴν παρ' αὐτῇ δέσμην διὰ τῆς νευρώδους αὐτῆς χειρός.

— Δύο καπουκίνοι ἰ ἀκόμη, ποῦ δὲν θὰ μὲ κάμη νὰ τοὺς πληρῶσω αὐτὸς ὁ κακὸς Λαβράνης, ἐψιθύρισε.

Ὁ Βικέντιος Λαβράνης ἦτο ὁ ἀρχιφύλαξ τῶν κτημάτων τῶν Τανναί.

1. Εἰς Μορβάν καὶ εἰς τινὰς ἄλλας ἐπαρχίας καπουκίνοισι ὀνομάζουσι τοὺς λαγφούς, ἔνεκα τοῦ χρώματος τῶν τριχῶν αὐτῶν καὶ τῆς οἰοῦναι μελανῆς καλύπτρας. ἢν φέρουσιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς.

Ἡ ἐπὶ τῆς τάφρου καθημένη γυνή, εἰς δύο βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς οἰκίας τῶν Φαρξιάς, ἦτο ἐπιφοβὸς λαθροθήρας, ἐν δὲ τῇ ἐκ ξηρῶν ξύλων δέσμη αὐτῆς ἔφερε δύο λαγφούς θηρευθέντας τὴν πρωΐαν ἐκείνην εἰς τὸ δάσος τῶν Τανναί.

Ἡ γυνὴ αὕτη, ὡς ἐκ τοῦ σπουδαίου προσώπου, ὅπερ διαδραματίζει ἐν τῇ παρούσῃ διηγήσει, χρῆζει ἰδιαιτέρως περιγραφῆς.

Ἦτο ὑψηλή, κακῶς ἐσηματισμένη, ὁμοιάζουσα πρὸς πλανώμενον σκελετόν.

Ἦτο μόλις πεντηκοντοῦτις.

Θὰ τὴν ἐξελάμβανέ τις ἐβδομηκοντοῦτιδα, ἀλλ' ὑπὸ τὸ ἀσθενὲς ἐξωτερικόν τῆς ἐκρύπτετο ἕκτακτος δραστηριότης.

Οὐδέποτε ἤθελέ τις φαντασθῆ, ὅτι ὑπῆρξε ποτὲ κομψὴ θεραπαινὶς τῆς μητρὸς τοῦ Ὀλιβιέρου δὲ Τανναί.

Ὁ ἔρως κατέστρεψεν αὐτήν, ἡ δὲ πενία τὴν κατέτριψε, τὴν παρεμόρφωσε, τὴν κατέστησεν εἰδεχθῆ.

Ἡ ἱστορία τῆς ἦτο παράδοξος.

Πρὸ εἴκοσι πέντε ἐτῶν, συνοδεύουσα τὴν κυρίαν τῆς εἰς τὸν πύργον τοῦ Σεβάν, ἠράσθη πεταλωτοῦ τινος, κατοικοῦντος εἰς τὸ χωρίον καὶ ὀνομαζομένου Εἰρηναίου Σίμωνος.

Ἦν δ' οὗτος ὠραίος καὶ κομψὸς νεαγίας, μετρίου ἀναστήματος καὶ λίαν ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἔργον του. Ἐπετάλωνε ἵππους, κατεσκευάζε στερεὰ ἄροτρα καὶ ἄλλα γεωργικὰ ἐργαλεῖα καὶ μικρὰς διτροχούς ἀμαξάς.

Γεννηθεὶς πένης, συνέλλεξε διὰ τῆς ἐργασίας του χρηματικόν τι ποσόν, δι' οὗ ἠγόρασε κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ γάμου του, περίβολον, ἀπέχοντα τοῦ χωρίου τριακόσια μέτρα, μετὰ κατερειπωμένου ἀγροτικού οἴκου, ὃν ἐπεσκευάσεν. Ἐν αὐτῷ ἐνεκατέστησε τὴν κατοικίαν, τὸ ἐργαστήριον καὶ τὸ σιδηρουργεῖόν του, ὅπερ ἤκμαζεν.

Ἡδύνατο νὰ ζῆ εὐτυχῆς μετὰ τῆς θεραπαινίδος, ἣν ἀληθῶς ἠγάπα θερμῶς.

Ἀλλὰ—ὑπάρχει πολλὰκις ἐν τῇ ζωῇ τοῦ ἀνθρώπου ἐν μοιραῖον ἀλλὰ—ὁ περίβολος καλῶς τότε καλλιεργημένος καὶ

συγκείμενος ἐκ δύο στρεμμάτων, συνώρευε τῷ δάσει τοῦ Σεβάν.

Ἡ κατὰ τὸ φαινόμενον ἀσήμαντος αὕτη γειτνιάσις κατέστρεψε τὸν πεταλωτήν.

Δεκαπέντε μόλις ἡμέρας μετὰ τὴν ἐκεῖ ἐγκατάστασιν του, ἐγειρόμενος τὴν πρωΐαν σὺν τῇ ἀντατολῇ τοῦ ἡλίου, ἡ περιφερόμενος εἰς τὴν κτήμα του τὴν ἐσπέραν πρὶν ἢ κατακλιθῆ, εἶδε πλείονας τῶν δέκα λαγφῶν, οἵτινες φοβούμενοι τὸν πρωϊνὸν ἢ νυκτερινὸν τοῦτον περιπατητὴν ἐπήδων πρὸ τῶν ποδῶν του καὶ ἔφευγον δρομαῖοι εἰς τὸ δάσος.

Ὁ Σίμων κατ' ἀρχὰς περιωρίσθη εἰς τὸ νὰ προσποιῆται ὅτι σκοπεύει αὐτοὺς, ἐκτείνων τὸν βραχίονα ἢ τὴν λεπτήν ράβδον, ἣν ἐκράτει περιπατῶν. Μετ' οὐ πολὺ ὅμως ἐσκέφθη, ὅτι ἦτο ἐν τῷ οἴκῳ του, ἐπὶ ἐδάφους ἀνήκοντος αὐτῷ, καὶ ὅτι ἂν ἀντὶ ράβδου ἐκράτει παροβόλον ἠδύνατο νὰ προμηθευθῆ ἀνευ δαπάνης κάλλιστον κυνήγιον.

Ἐπὶ τινὰ χρόνον ἀντέστη εἰς τὸν πειρασμόν ἀλλ' ἡμέραν τινὰ τοῦ Ἰουλίου, ἀνοίγων τὸ παράθυρον τὴν τρίτην πρωϊνῆν ὥραν, ἰν' ἀναπνεύσῃ τὴν μυροβόλον αὐραν, εἶδε δύο δοξαδάς, αἵτινες φοβηθεῖσαι ἐκ τοῦ θορύβου ἔφευγον δρομαῖως. Ὁ πόθος του κατέστη τότε ἀκράτητος· ἐπειδὴ δὲ ἦτο Κυριακὴ μετέβη εἰς Σατώ-Σινόν, ἔνθα ἀντὶ τριακοντα πέντε φράγκων ἐπρομηθεύθη δίκανον ὄπλον καὶ φυσίγγια, ὧν δὲν ἐβράδυνε νὰ ποιήσῃται χρῆσιν.

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν, ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης, ἀντήχησεν ὁ πρῶτος πυροβολισμὸς ἐν τῷ περιβόλῳ, ἐν ᾧ μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἠκούετο μόνον ὁ κρότος τῆς σφύρας ἐπὶ τοῦ ἀκμονος, ὁ δὲ Σίμων περιχαρῆς εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του, κρατῶν ἀπὸ τῶν ὤτων ἀσπαίροντα λαγφῶν.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης ὁ Σίμων παρημέλησε τὸ σιδηρουργεῖόν του. Οἱ πελάται σπανίως εὐρίσκον αὐτὸν εἰς τὸ ἐργαστήριόν του, ἢ καὶ ἂν ἔν εὐρισκον, μετὰ τὰς νύκτας, ἄς διήρχετο εἰς τὸ δάσος ἐνεδρεῶν που τοῦ μέρους ἐκείνου τοῦ τό-

σον καταλλήλου εἰς ἀνάπτυξιν τοῦ κατέχοντος αὐτὸν ἀχαλινώτου πάθους, τὸν εὐρισκὸν κοιμώμενον, ἀποφεύγοντα τὴν προσφερομένην ἐργασίαν, ἣν ἐπὶ τέλους οἱ χωρικοὶ ἔδιδον ἀλλάχου.

Ὁλίγον κατ' ὀλίγον ἡ ὀκνηρία ἐξεδιώξε τὴν ἀνεσιν ἀπὸ τῆς οἰκογενείας ἐκείνης, ἥτις ἐν τούτοις διέμεινεν ἡνωμένη, καὶ ἐν ἡ, παραδόξως πως, ἡ πενία δὲν συνεπήγαγε τὴν διχόνοιαν.

Ὁ πεταλωτῆς κατέστη διὰ τοὺς φύλακας, τοὺς ὑπηρετάς καὶ ὄλους τοὺς κατοίκους τοῦ Μορβάν ἐπίφοβος λαθροθήρας μετονομαζόμενος Σίμων ὁ πανοῦργος, Σίμων ὁ νυκτοβάτης.

Οἱ δύο σύζυγοι ἴσχνινον καὶ ἐρρυτιδοῦντο, τὰ δ' ἐνδύματα αὐτῶν μετεβάλλοντο εἰς ῥάκη.

Ἡ οἰκία των ἠρειπώθη, τὸ δὲ σιδηρουργεῖον ἐκαλύπτετο ὑπὸ παχείας στιβάδος τέφρας καὶ κονιορτοῦ.

Ἡ Σιμώνη, ἡ τόσον κομψὴ ὅτε ἦτο θεραπαινὶς καὶ ἐκαλεῖτο Ἰουλία, κατέστη ἀγνώριστος· τὴν ἐκάλουν δὲ Ἀμώνην, ὡς ἐκ τοῦ ἀρχαίου ἐπαγγέλματος τοῦ συζύγου της.

Ἀπέκτησε πολλὴν ἐπιδεξιότητα εἰς τὴν διὰ στραγγάλης λαθροθηρίαν. Καταδιωκομένη δὲ ὡς καὶ ὁ σύζυγός της ὑπὸ τῶν φυλάκων οὐ μόνον τοῦ Σεβάν, ἀλλὰ καὶ τῶν περὶ ξεπαύλεων, εἰκοσάκις κατεδικάσθη μετ' ἐκείνου ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τοῦ Σατώ-Σινόν.

Οὐδὲν συνεκράτει αὐτούς· ἀλλὰ καὶ ἡ πενία των ὀλονὲν ηὔξανεν.

Κατέστρεφον μεγάλας ποσότητας κυνηγίου· ἀλλ' ἔπρεπε νὰ τὸ πωλῶσιν.

Οἱ ἀγορασταὶ τὸ ἐλάμβανον ἀντὶ ἐλαχίστου τιμημάτος, δι' ἐν τεμάχιον ἄρτου.

Ἐν τούτοις, παρὰ τοὺς μύχθους, τὰς βασάνους καὶ τὰς στενοχωρίας, τὸ πάθος τῆς λαθροθηρίας ἐπηύξανεν παρὰ τῆ Σιμώνη καὶ τῷ συζύγῳ της.

Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἂν οἱ σύζυγοι Σίμων ἦσαν ἐπίφοβοι λαθροθηρίαι, ἦσαν οὐχ ἥττον προσηνεῖς ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων. Ὁ Σίμων ἰδίως προσεπάθει νὰ μὴ φωραθῆ, ἀλλ' ἂν ποτε συνελαμβάνετο ἀπέφευγε πᾶσαν ἀντίστασιν. Ἐφαίνετο ἄλλως τε ἀνίκανος πρὸς πᾶσαν βιαίαν πρᾶξιν.

Εἶχον ἐν τούτοις οἱ σύζυγοι τὴν καρδίαν ἐμπλεον ὀργῆς καὶ μίσους.

Διωκόμενοι ὡσπερ ἄγρια θηρία ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων τοῦ Σεβάν, ἐμίσων τὸν ἀρχιφύλακα Βικέντιον Λαθράνς καὶ τοὺς Τανναί, ἀλλὰ χιλιάκις πλείοτερον τὸν Λαθράνς ἢ τὸν μαρκήσιον καὶ τὸν ἐγγονὸν του.

Ἡ Ἀμώνη θὰ ἔδιδε δέκα ἔτη τῆς ζωῆς της ἂν ἦν δυνατὸν νὰ τὸν ἐκρέμα ἀπὸ τινος δρυὸς τοῦ δάσους καὶ νὰ παρίστατο εἰς τοὺς τελευταίους τῆς ἀγωγίας του σπασμούς.

Ἐνα ἐν τούτοις ἐκ τῶν ἀνθρώπων τοῦ πύργου, τῶν φυσικῶν τούτων ἐχθρῶν των, δὲν ἐμίσουν.

Οὗτος ἦν ὁ Φαρζεάς, ὅστις οἰκτῶ φερόμενος δὲν κατεδίωκεν αὐτούς.

Ἐσκέπτετο ὅτι ὀλίγα ξύλα ἢ εἰς ἡ δύο λαγφοὶ δὲν ἐσήμαινον πολὺ εἰς τὰ κτήματα, ὧν εἶχε ταχθῆ φύλαξ.

Ἐγνώριζε τοῦτο ἡ Σιμώνη καὶ νύγνωμόνε αὐτῷ ὅσον ἐμίσει τὸν Λαθράνς καὶ τοὺς ἄλλους τοῦ πύργου κατοίκους.

Ἠγάπα ἐπίσης τὴν Σολάνζην καὶ τὴν μητέρα της, ἥτις τὴν εἶχε γνωρίσει ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς κομῆσης δὲ Τανναί.

Πολλάκις ἐπὶ ὀλοκλήρους ὥρας μένουσα ὠμίλει περὶ τοῦ παρελθόντος εἰς Ἐλάφων-Πέραμα, ἔνθα εἶχε λικνίσει τὴν Σολάνζην βρέφος.

Ἐνίοτε ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν της ἔρρεον δάκρυα θλίψεως.

Μετὰ τὴν κραυγὴν, ἣν ἤκουσεν ἔμεινεν ἀκίνητος καὶ προσέχουσα.

Παρήλθε τέταρτον ὥρας.

Ἐνόμισεν ὅτι ὠμίλου χαμηλοφώνως εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἠγέρθη τότε καὶ ἀκροποδητὶ βαδίζουσα ἐπλησίασεν. Διέκρινε φωνὴν ἀνδρὸς ψιθυρίζοντος λέξεις, ἅς δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ.

Μετ' οὐ πολὺ ἡ θύρα τῆς οἰκίας ἠνεώχθη πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος τῆς ὁδοῦ καὶ ὁ ἀνθρωπος ἐξῆλθεν.

Ἡ Σιμώνη ἐκρύβη εἰς τὴν τάφρον.

— ὦ! ὦ! εἶπε κατ' ἑαυτήν, ἓνας ἐραστής! νὰ ἦναι ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ;

Ἄλλ' οὗτος, κατοικῶν εἰς τὸ χωρίον τοῦ Σεβάν, θὰ ἠκολούθει, ὡς καὶ ἡ κυρία Φαρζεάς, τὴν παρὰ τὴν λίμνην ὁδόν, ἵνα διὰ τοῦ δάσους ἐπανέλθῃ εἰς τὴν κατοικίαν του.

Τουναντίον, ὁ ἀνθρωπος ἐκεῖνος ἐπορεύετο πρὸς τὸν πύργον.

Ἡ Ἀμώνη ὠλίσθη μετὰ προφυλάξεως εἰς τὸ ἄκρον τῆς καλύβης καὶ κρυβεῖσα ὕπισθεν συστάδος ἀκταιῶν, ἀνεγνώρισε τὸν πῖλον καὶ τὸν ἐπενδύτην τοῦ κόμητος Ὀλιθιέρου.

Ὁ κόμης ἔστη, ἤναψε σιγάρον καὶ ἐπανάλαβε τὴν πορείαν, διαγράφων εἰς τὸ κενὸν διὰ τῆς ῥάβδου του θριαμβευτικὰ σχήματα.

Ἡ Ἀμώνη ἐξέφερε βλασφημίαν.

— Θεέ μου! ἐμορμύρισε, ἔπρεπε νὰ τὸ καταλάβω. Οἱ περίπατοί του ἐδῶ κάτω, αἱ συνομιλῖαι του μετὰ τὸ κορίτσι εἰς τὸ δάσος, διὰ τίποτε ἄλλο δὲν ἦσαν παρὰ διὰ νὰ τὸ καταφέρῃ.

Ὁ Ὀλιθιέρος εἰσεχώρησεν εἰς τὸ δάσος, ἡ δὲ Ἀμώνη δὲν ἤκουε πλέον οὐδὲ τὴν χαμηλοφώνως ᾄδουσαν φωνὴν του, οὐδὲ τὸν κρότον τῶν βημάτων του.

ᾠθησεν εἰς τὴν τάφρον τὴν δέσμη τῆς καὶ προβάσα ἔκρουσε τὴν θύραν τοῦ οἰκίσκου τοῦ Φαρζεάς.

Ἐν ἀρχῇ οὐδεὶς ἀπήντησεν. Τὸ οὖς ὅμως ἠσκημένον ἔχουσα ἤκουσε θροῦν ἐσθῆτος, κρότον μετακινουμένων ἐπίπλων καὶ ἔσεισε τὴν κεφαλὴν.

— Διάβολε! εἶπεν.

Ἐκρούσε πάλιν καὶ ἔκραξε:

— Κυρὰ Φαρζεάς.

Ἡ Σολάνζη ἀνεγνώρισε τὴν φωνὴν τῆς Σιμώνης, ἥτις ὠμοιάζε βραγχώδη φωνὴν ἀνδρὸς.

Ἡ Σιμώνη οὐδέποτε διήρχετο τοῦ μέρους ἐκεῖνου χωρὶς νὰ σταθῇ εἰς τὴν καλύβην τοῦ φύλακος, ἐν ἡ εὕρισκε πάντοτε πρόθυμον φιλοξενίαν.

Μετ' οὐ πολὺ τὸ παράθυρον ἠνεώχθη. — Εἶσαι τοῦ λόγου σου, κυρὰ Σιμώνη; ἠρώτησεν ἡ νεάνις.

— Ναί, ἐγώ, ἀπήντησεν ἡ Σιμώνη, ἀτενίζουσα αὐτὴν διὰ τοῦ ὑπόουλου αὐτῆς βλέμματος.

— Τί θέλεις;

— Ἡ μητέρα σου δὲν εἶν' ἐδῶ;

Διὰ τὴν Ἀμώνην, ἡ θυγάτηρ τῶν Φαρζεάς ἦτο παιδίον, ὅπερ εἶδε γεννηθῆν.

— Ὅχι.

— Ποῦ εἶναι;

— Ἐπῆγε εἰς Σεβάν, εἰς τοὺς Τρεμόρ.

— Εἰς τοὺς καλοὺς φίλους σας.

— Εἶναι καλοὶ εἰς ὄλους, προσέθηκεν ἡ Σολάνζη, προσπαθοῦσα νὰ κρύψῃ τὴν ταραχὴν της.

— Εἶναι πολὺ καλοὶ ἀνθρωποὶ, πλούσιοι καὶ τοὺς ἐκτιμοῦν, υπέλαβεν ἡ Ἀμώνη. Καὶ τί ἐπῆγε νὰ κάμῃ ἡ μητέρα σου εἰς τοὺς Τρεμόρ;

— Ἐπῆγε νὰ προμηθευθῇ τροφάς.

— Καλὰ. Οὔτε ὁ πατέρας σου δὲν εἶναι ἐδῶ;

— Ὅχι.

— Ἀλήθεια· τὸν εἶδα εἰς τὸ μέρος τῆς κοιλάδος τοῦ Ριάν μετὰ τὸν κύρ Λαθράνς, ποῦ τὸν ἐπήγαγε πολὺ μακρὰ. Ποῦ ἔχω τὸ κεφάλι μου; Θεέ μου! Χάνω τὸ μνημονικόν. Λοιπὸν ἦσαν μονάχη τῶρα;

Ἡ Σολάνζη ἠρυθρίασε μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν.

— Μονάχη, ἐψιθύρισε, ναί, βέβαια.

— Παράξενο πρᾶγμα. Ἄφησα τὸ δέμα μου εἰς τὸν δρόμο καὶ ἐκάθησα ν' ἀνασάνω.

— Καί; . . ἠρώτησεν ἡ Σολάνζη.

— Μοῦ ἐφάνη πῶς ἄκουσα ὀμιλίαν εἰς τὸ σπίτι.

— Ἄ! σοῦ ἐφάνη; . .

— Τρελλοιδέξ. Ἐνόμισα μάλιστα, ὅτι ἄκουσα μιὰ φωνὴ τὴν στιγμήν ποῦ ἔβγαίνα ἀπὸ τὸ δάσος. Ἐπρόσεξα καὶ ἔπειτα . . τίποτε. Κανεὶς! Τώρα ἐξεκουράσθηκα καὶ πηγαινῶ. Καὶ ὅμως αἰσθάνομαι ἀδυναμίαν.

— Θέλεις ἓνα ποτῆρι κρασί; ἠρώτησεν ἡ Σολάνζη.

— Κρασί; Διατί ὄχι. Ἰλιγάκι ὅμως.

— Ἐλα μέσα, κυρὰ Σιμώνη.

Αὐτὸ καὶ ἐκεῖνη ἐπεθύμει. Εἰσῆλθεν ἀνευ παρακλήσεων καὶ ταχέως· παρετήρησε δὲ τὸ δωμάτιον ἐν ἀταξίᾳ. Ἡ Σολάνζη ἐν τῇ ταραχῇ της εἶχε λησμονήσει νὰ κλείσῃ τὴν θύραν.

Κατὰ τὴν πάλιν μετὰ τοῦ κόμητος, μικρὸν χαρτοφυλάκιον ἐκ ρωσικοῦ δέρματος, ἐφ' οὗ ἦν κεχαραγμένον στέμμα, ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους πλησίον τῆς θύρας ἐκείνης.

Ἡ Σιμώνη ἐκυψε ταχέως, ἔλαβεν αὐτὸ καὶ τὸ ἐξήταξε μετὰ πολλῆς περιεργείας.

— Τί εἶναι αὐτό; ἠρώτησε παρατηροῦσα τὸ χαρτοφυλάκιον. Θεέ μου! ὦ-

ραῖα μυρίζει αὐτὸ τὸ πετσί. "Ἐχει ἐπάνω στέμμα! Κάτι καλαῖς ἐπισκέψεις ἔχεις, ὅταν λείπη ἡ μητέρα σου, κορίτσι μου. Δὲν μοῦ φαίνεται πλέον παραξένο, ἀν ἀπαντῶ ἀπ' ἐδῶ τὸν κόμητα τόσῳ συχνά. Γιὰ τὰ γλυκὰ ματάκια σου θὰ ἔρχεται. Καλά. Φρόντισε μόνον νὰ μὴ φανερωθῇ αὐτὴ ἡ ἱστορία. "Ἄν ὁ Φαρζεὰς τὸ μάθη, εἰμπορεῖ νὰ μὴ τοῦ καλοφανῇ, καὶ εἶναι κρίμα νὰ λυπηθῇ αὐτὸς ὁ λαμπρὸς ἄνθρωπος. Δὲν εἶναι ἴσῳ αὐτὸν τὸν ληστή τὸν Λαβράνς ποῦ κάμνει πλάταις τοῦ ἀφέντη του διὰ νὰ ξεπλανεῖ τὰ κορίτσια!

Δάκρυα ἀγκυακτιήσεως ἔρρευσαν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Σολάντζης.

— Βλέπω ὅτι ἔξυρεις περισσότερα ἀφ' ὅσα λέγεις, εἶπε. Τὸ ἐμάντευσα ἀπὸ τὸ ὕψος σου. Δὲν εἶσαι ἀπὸ ἐκείναις ποῦ γελοιοῦνται, κυρὰ-Σιμώνη. Νά, πῆς καὶ ἓνα γαλόνι κρασί ἀν ὑπάρχη εἰς τὸ σπίτι μας θὰ τὸ μοιρασθῶμεν. Ὁ πατέρας μου καὶ ἡ μητέρα μου τὸ θέλουν. "Ὅ, τι ἔχουν, τὸ ἔχουν διὰ τοὺς ἄλλους.

Ἐπέθηκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐνώπιον τῆς Σιμώνης δοχεῖον πλήρες σχεδὸν οἴνου.

Ἡ πτωχὴ γυνὴ ἔπιε βραδέως ἡμισυ ποτήριον ἀπογευομένη αὐτοῦ μεθ' ἡδονῆς.

— Εἶναι περίφημο κρασί· ξαναζῆ κανεὶς μ' αὐτό· ὅλο δύναμι εἶναι.

Καὶ ἐπακουμβήσασα ἐπὶ τῆς τραπέζης ἠτένισε τὴν Σολάντζην.

— Καλὰ ἐμάντευσες· ναί, ἔξυρῶ περισσότερα ἀφ' ὅσα λέγω. "Ἄκουσα μιὰ φωνὴ καὶ τὸν εἶδα ποῦ ἔφυγε καὶ ἐγελοῦσε. Δυστυχισμένο κορίτσι!

— "ὦ! ναί, δυστυχισμένο, εἶπεν ἡ Σολάντζη ὀλολύζουσα. "Ἄν εἴξευρες, κυρὰ Σιμώνη!

— Τί! ἦλθε καὶ σὲ ἐπλάνεσε μὲ ὑποσχέσεις. Μήπως ἓνα βράδυ ποῦ ἐπερπατούσατε μαζὺ ἐκεῖ κάτω εἰς τὸ σταυροδρόμι, δὲν σοῦ ἔλεγε πῶς σοῦ δίνει ὅ, τι θέλεις;

— Ἦσο ἐκεῖ;

— Ἐγὼ ὄχι, ἦτουν ὁ Σίμων. Τί σοῦ ἔλεγεν ὁ κόμης;

— "Ὅτι θὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸ Παρίσι· ὅτι θὰ ἔχω σπίτι, στολίδια, ὠραῖα φορέματα. Λόγια!

— Εἰμπορεῖ νὰ κάμη ὅ, τι θελήσῃ· εἶναι πολὺ πλούσιος.

— Δὲν ζητῶ πλούτη· θέλω νὰ μείνω εἰς τὸ χωρίον μας, νὰ ζῶ ἡσυχᾶ μὲ τοὺς γονεῖς μου καὶ...

— Μὲ τὸν Ρωμαῖον Τρεμόρ.

— Ναί.

— Πάρε τον, ἀφοῦ σὲ θέλει.

— "Ἄ! κυρὰ Σιμώνη!

Καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα καὶ λυγμούς. — Ναί, καταλαβαίνω, δὲν ἠμπόρεσες ν' ἀντισταθῆς... Εἶναι ἀφέντης... δὲν ἐτόλμησες.

— Ἀπατάσαι, εἶπε ζωηρῶς ἡ Σολάντζη.

Διηγῆθη τότε τῇ Σιμώνῃ τὰ συμβάντα. Ἡ ἀπόδειξις ἦτο ἐκεῖ καταφανής. Ἡ ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀταξία ἐμαρτύρει τὴν ἀντίστασιν τῆς δυστυχῆς κόρης.

Ἡ ὀδύνη καὶ ἡ αἰσχύνη ἐφαίνοντο ἐπὶ τοῦ ἠλλοιωμένου αὐτῆς προσώπου.

— "Ἄ! εἶμαι χαμένη, ἀνέκραξεν, ἐν-τελῶς χαμένη!

Ἡ Σιμώνη πρηγοῦρησεν αὐτὴν ὡς ἠδύνατο καὶ, εἰσελθοῦσα εἰς τὸ δωμάτιον, διηυθέτησεν αὐτὸ ἐν τάχει.

Μόλις εἶχε τελειώσει τὴν διασκευὴν, καὶ ἡ κυρία Φαρζεὰς ἐφάνη ἐρχομένη ἐκ τοῦ προχώματος τῆς λίμνης.

Ἡ Ἀμώνη ἐπέθηκε τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς.

— Τί νὰ κάμω; ἠρώτησεν ἡ Σολάντζη ἄπελπις.

— Νὰ σιωπήσῃς καὶ νὰ περιμείνῃς. Τί θὰ κερδήσῃς ἀν ὀμιλήσῃς; Οἱ Τανναὶ εἶναι παντοδύναμοι καὶ κανεὶς δὲν θὰ σὲ πιστεύσῃ. Ἐλα νὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ σηκώσω τὸ δέμα μου καὶ σφόγγισε τὰ δάκρυά σου.

Ἐκρυψε τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦ κόμητος εἰς τὸ θυλάκιόν τῆς καὶ ἐξῆλθε μετὰ τῆς Σολάντζης, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ κυρία Φαρζεὰς εἰσήρχετο.

— Ἡμουν πολὺ κουρασμένη, εἶπε, καὶ αὐτὸς ὁ ἀγγελος μοῦ ἔδωσε ἓνα ποτήρι κρασί, ἀγαπητῆ μου κυρία.

— "Ὅ, τι θέλεις, κυρὰ Σιμώνη, εἶπεν ἡ σύζυγος τοῦ φύλακος, χωρὶς ν' ἀσχοληθῇ περισσότερον διὰ τὴν πτωχὴν.

Εἰς τὴν ὁδόν, ἡ Ἀμώνη ἐξήγαγε τῆς τάφρου τὴν περιέχουσαν τοὺς λαγμούς δέσμη τῆς, ἔθηκεν αὐτὴν ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς καὶ, συνοδευομένη ὑπὸ τῆς Σολάντζης, διήλθεν ἀτραπὸν ἀπολήγουσαν εἰς ρυάκιον, τὸ ὁποῖον διήρχετό τις διὰ σκηνίδος.

Ἐκεῖ ἠνέφξε τὸ χαρτοφυλάκιον καὶ τὸ ἐξήτασεν.

Περιεῖχε μόνον ἐπισκεπτήρια μετὰ τοῦ ὀνόματος:

Κόμης ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ ΔΕ ΤΑΝΝΑΙ

Πάροδος Ματιζὸν

— Πλύνε τὰ μάτια σου μὲ δροσερὸ νερό, κόρη μου, καὶ πήγαινε ἡσυχᾶ εἰς τὸ σπίτι σου. Θὰ ξαναέλθω νὰ τὰ ποῦμε. "Σ τὸ καλό, κορίτσι μου.

Τὸ Ἐλάφων-Πέρμα ἀπέχει τῆς κατοικίας τοῦ Σιμωνος τρία τοῦλάχιστον τέταρτα λεύγης. Οὐχ ἦττον ἡ Ἀμώνη ἀφίκετο εἰς τὴν καλύβην τῆς εἰς εἴκοσι πέντε τῆς ὥρας λεπτά. Φθῆσα ἐκεῖ ἔσφιξε τὴν δέσμη τῆς, χωρὶς νὰ λύσῃ αὐτήν, ἐπὶ σωροῦ ξύλων καὶ ἤναψε πυρὰν ἐκ τινων κλάδων, ἓνα παρασκευασθῆ λίτον γεῦμα.

— Παραξένο πράγμα, εἶπε καθ' ἑαυτήν, πῶς ὁ Σίμων νὰ μὴν ἔλθῃ ἀκόμη.

"Ἡκούσεν ἐσπευσμένα βήματα ὀπισθεν τῆς οἰκίας καὶ παρετήρησεν ἀπὸ τοῦ πρὸς τὸ δάσος παραθύρου.

Ὁ Σίμων ἔτρεχεν ἔντρομος μὲ βλοσυρὸν τὸ ὄμμα, ἀνευ πῆλιν καὶ χωρὶς ὄπλον, φέρων δορκάδα ἐπὶ τῶν ὤμων.

Διεσκέλισε τὸ παράθυρον, ἐπήδησεν εἰς τὸ μαγειρεῖον, ἔκρυψε τὴν δορκάδα ὑπὸ τὸν σωρὸν τῶν ξύλων καὶ, ἀπεκδυθεὶς τὸν αἰμόφυρτον αὐτοῦ ἐπενδύτην, ἐνεδύθη ταχέως ἄλλον.

Ἐκάθησεν ἐπὶ ἐδράνου πρὸ τῆς πυρᾶς,

πλησίον πεπαλαιωμένης τραπέζης, ἐφ' ἧς ἡ Σιμώνη παρέθηκε δύο τεταριγευμένους ἰχθῦς, μέλινᾶ ἄρτον καὶ ἀγγεῖον πλήρες διαυγοῦς ὕδατος. Προσεποιεῖτο ὅτι ἦν ἤρεμος καὶ διατεθειμένος νὰ προγευματίσῃ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔκρουσαν δις διὰ κοντακίου τὴν θύραν.

Δ

Ἡ Σιμώνη ἠνόνησεν εὐκόλως τὰ συμβαίνοντα.

Δι' ἐνὸς νεύματος, ὁ Σίμων τῇ ἐξήγησε τὰ πάντα.

Ἐψαυσε διὰ τοῦ δακτύλου τὸν ὦμον τοῦ συζύγου τῆς καὶ προχώρησε βραδέως πρὸς τὴν θύραν, παρατηροῦσα προσεκτικῶς περὶ ἑαυτήν, καὶ ἀπεσφόγγισε διὰ τοῦ ράκου, ὅπερ τῇ ἐχρησίμειεν ἀντι ρινομάκτρον, σταγόνα αἵματος πεσοῦσαν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τοῦ μαγειρείου.

— Θ' ἀνοίξετε, νὰ σὰς πάρῃ ὁ διάβολος! ἀνέκραξεν ἔξωθεν φωνὴ τραχεῖα.

Ἡ Σιμώνη ὑπήκουσε γογγύζουσα:

— Ἄ! σὺ, σιγὰ - σιγὰ!

Ὁ πετάλωτῆς ἀπὸ τῆς θέσεώς του, προτείων τὴν κεφαλὴν, μὲ εἰρωνικὸν βλέμμα, κρατῶν διὰ μὲν τῆς μιᾶς χειρὸς μαχαίριον διὰ δὲ τῆς ἄλλης τὸν ἄστρον του, ἐθεώρει τὸν εἰσελθόντα. Ἦν δ' οὗτος ὁ Λαβράνς κἀθιδρως καὶ ἐξέρυθρος ἐκ τῆς ὀργῆς.

— Σὲ συγγαίρω, εἶπε, κύρ Σίμων· τρέχεις ἴσῳ ἀλάφι. Εἰμποροῦσα νὰ στοιχηματίσω μὲ τὰ παλληκάρια τοῦ χωριοῦ εἰς τὸ τρέξιμο· μὲ σὲ ὅμως θὰ ἔχανα.

— Κάθησε λοιπόν, εἶπεν ὁ λαθροθήρας. Ὑπάρχει ἓνα σκαμνὶ ἀκόμη διὰ λόγου σου.

— Ναί, εἶπεν ἡ Ἀμώνη· οἱ κλητῆρες, βλέπεις, δὲν θέλουν νὰ χαλάσουν τὴν ἡσυχίαν τους διὰ μᾶς. Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο. Διὰ καλὴ μας τύχη ἔχω τὴν προῖκά μου καὶ ἔτσι γλυτόνω τὴν καλύβα. Εἰ δὲ μὴ θὰ μᾶς ἐπετούσατε ἴστο δρόμο, ἀλήθεια;

— Δὲν εἶναι ὁ λόγος διὰ τὴν προῖκα, ὑπέλαθεν ὁ φύλαξ. Ἡμουν εἰς Σεσναὶ ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα καὶ ἄκουσα ἓναν πυροβολισμό. Ὁ Ριβού ποῦ ἦτο μαζὺ μου τὸν ἄκουσε καὶ αὐτός.

— Ποῦ εἶναι ὁ Ριβού; ἠρώτησεν ὁ λαθροθήρας. Μήπως τὸν ἔχασες ἴστο δρόμο, κύρ Λαβράνς;

— Μὴ σὲ μέλλει δι' αὐτό. Ἐπειτα ἀπὸ τὸν πυροβολισμό, ὁ κυνηγὸς ἔφυγε.

— Τὸ κοψὲ λάσπη ὁ κακόμοιρος; διέκοψεν ἡ Ἀμώνη.

— Τρεχάλα, μὲ μίαν δορκάδα ἴστον ὦμο. Ἄλλὰ τὸν ἐγνώρισα.

— Τὸν ἐγνώρισες! εἶπεν ὁ Σίμων ἀταράχως. Ἦτο λοιπόν πλησίον σου;

— Ναί.

— Ἐπρεπε νὰ τὸν συλλάβῃς. Ἀπὸ ποῖο χωρίον ἦρχετο;

— Θὰ τὸ μάθῃς ἀμέσως.

— Δὲν ἦτο βέβαια ἀπὸ τὸ Σεβάν;

— Πῶς ὄχι!

— Είναι τόσῳ καλοὶ ἄνθρωποι ἐδῶ, εἶπεν ἡρέμα ὁ Σίμων. Μὴ τοὺς βλάβης, κύρ Λαβράνης, δι' ἓνα ζῶον ποῦ τρώγει ὅλου τοῦ κόσμου τὴν ἐσοδεία.

Ὁ φύλαξ ὀμιλῶν ἔρριπτε περὶ τὴν οἰκίαν ὑποπτα βλέμματα. Ἰδίως τὴν προσοχὴν του εἴλκυεν ὁ σωρὸς τῶν ξύλων καὶ τῆς Σιμώνης ἡ δέσμη.

Ἐκείνη ἠννόησε τοῦτο καὶ πορευθεῖσα ἀφελῶς ἐκάθησεν ἐπ' αὐτῆς καὶ τὴν ἐκάλυψε διὰ τῆς ἐσθῆτός της.

Ἄλλ' ἡ δέσμη ἠμιλελυμένη οὔσα ἐκυλίσθη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ὁ Λαβράνης ὤρμησε καὶ λαμβάνων ἓνα τῶν λαγῶν ἀπὸ τοῦ ὠτός :

— Τί εἶν' αὐτό ; ἠρώτησεν.

— Αὐτό, ἀπήντησεν ἡσύχως ἡ Ἀμῶνη, εἶναι ζῶον ποῦ ἐκατάστρεφε τὸ περιβόλι μας. Δὲν εἶνε μοῦ φαίνεται κακὸ νὰ σκοτώνη κανεὶς τὰ ζῶα ποῦ τὸν βλάπτουν.

— Ὁραῖο περιβόλι, εἶπεν ὁ φύλαξ δεικνύων τὸν ὄλιον ἀκαλλιεργητὸν ἀγρόν.

— Τί τὰ θέλεις, κύρ Λαβράνης ; ὑπέλαβεν ἡ γυνή. Τίποτε δὲν εἰμποροῦμε νὰ σπεύρουμε ἐξ αἰτίας τοῦ κυνηγιοῦ τοῦ δάσους.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰσῆλθεν ἕτερος φύλαξ καθίδρωσ, ἔχων ἀνηρητημένην διὰ τελαμῶνος καρβίαν καὶ ὄπλον ἐν τῇ χειρὶ.

Ὁ Σίμων οὐδόλως ἐταράχθη.

Ἄλλ' ἡ Ἀμῶνη ἀφῆκε λυσσώδη κραυγὴν.

— Θεέ μου ! ἀνέκραξεν, οἱ λησταὶ βρῆκαν τὸ τουφέκι του. Ἐχαθήκαμε.

Καὶ ὀρμήσασα ἤρπασεν ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ φύλακος τὸ ὄπλον τοῦ συζύγου της.

— Μ' αὐτὸ κερδίζουμε τὸ ψωμί μας ! εἶπεν ὀργίλως.

— Δυστυχία, εἶπεν ὁ πεταλωτῆς ἀτενίζων μετὰ μίσους τὸν Λαβράνης. Μ' ἔπιασαν !

— Ἐχομε τὸν κυνηγὸ, ὑπέλαβεν ὁ φύλαξ· τῶρα θέλομε καὶ τὸ κυνήγι.

Ἡ Ἀμῶνη, τρέμουσα, μανιώδης, πκρενέθη μετὰ τὸ ὄπλον ἀνὰ χεῖρας μεταξὺ τῶν φυλάκων καὶ τοῦ σωροῦ τῶν ξύλων, ἐτοίμη νὰ προστατεύσῃ αὐτόν.

Ἔσυρεν ἀπὸ τῆς δέσμης τὸν ἕτερον λαγῶν καὶ ἔρριπεν αὐτὸν πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Λαβράνης.

— Εἶμαι 'στὸ σπίτι μου, ἀνέκραξε. Δὲν ἔχεις δικαίωμα νὰ ψάξης. Κύρ Λαβράνης θέλεις τὸ κακὸ μας καὶ ζητεῖς νὰ μᾶς καταστρέψης. Σοῦ βάνω σημάδι τὸν λαγὸν ἂν τὸν περάσης σὲ σκοτόνω.

Ἐπλήρωσε τὸ ὄπλον.

Ἦτο φοβερά· ἡ φαῖα κόμη της ἐταράσσεται περὶ τὸ ὄχρον αὐτῆς πρόσωπον· οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐσπινθηροβόλουν.

Ὁ Σίμων καθυσύχασεν αὐτὴν δι' ἐνὸς νείματος.

— Ἡσύχασε λοιπόν, εἶπεν ἐπιτακτικῶς δι' ἡσύχου φωνῆς. Ἐχεις τὸ τουφέκι κράτησέ το. Αὐτὸ εἶναι ὁ φίλος μας. Αὐτοὶ κάνουν τὸ χρέος τους. Δὲν εἰμποροῦμε νὰ ποῦμε τίποτε.

Ὁ Λαβράνης ἔλαβε τὸν λαγῶν μὴ φροντίζων περὶ τῆς Ἀμῶνης. Δὲν ἦτο ἀγαθός, ἀλλ' ἦτο γενναῖος.

— Μὴ τὴν ἀλήθεια, εἶπε, δὲν κοστίζουν ἀκριβὰ ἓνα κομμάτι μολύβι καὶ τίποτε περισσότερον. Τοῦ λόγου σου τοὺς ἔπιασες, κυρά ;

— Ὅχι· ἐγώ, εἶπεν ἀποφασιστικῶς ὁ Σίμων, τὴν περασμένη νύκτα εἰς τὸ περιβόλι μου. Ἐννοεῖται, ὅτι πρέπει νὰ ὑπερασπισθοῦμε ἀλλῶς μᾶς τρώγουν ζωντανούς.

Ἡ Σιμώνη ὑπήκουσε τῷ συζύγῳ της. Ἐσφιγγε τὸ ὄπλον, ἀφοῦ ἐκένωσεν αὐτὸ ὡς εἰ ἐφοβεῖτο μὴ οἱ φύλακες τῇ τῷ ἀφαιρέσωσι πάλιν.

Ἄλλ' ἐκεῖνοι οὔτε κἂν τὸ ἐσκέπτοντο, ἀλλ' ἐσκόρπιζον τὴν δέσμην καὶ τὰ ἐν τῇ γωνίᾳ συνεσωρευμένα ξύλα.

— Μὴ λὲς τίποτε, τῇ εἶπε χαμηλοφῶνως ὁ πεταλωτῆς. Ἐπιάσθηκα. Εἶναι ἀτυχία.

Ὁ Λαβράνης ἀνεκάλυψε τὴν δορκάδα, ἣν ἔσυρεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

— Μιὰ μητέρα, παρετήρησεν. Αὐτὸ εἶναι καταστροφή. Θὰ σὲ καταγγείλω καὶ θὰ κάμης ἀρκετὸν καιρὸ φυλακῆ, μοῦ φαίνεται.

— Ἐλα, κύρ Λαβράνης, ὑπέλαβεν ἡ Ἀμῶνη, τὸ δάσος εἶναι μεγάλο καὶ ἂν δὲν ἐσκοτώναμε ἀπ' αὐτὰ τὰ ζῶα θὰ ἔτρωγαν καὶ σᾶς. Κύτταξε τὸν ἄνδρα μου δὲν ἔχει δύο μερῶν ζωὴ. Ἐμείνε πετσί καὶ κόκκαλο. Εἶναι ἄρρωστος !

— Ἄρρωστος ! αὐτὸς πηδᾷ ἄν ἀλάφι.

— Ἐννοεῖς ἀπὸ τὸν φόβο . . . Θέλεις λοιπόν νὰ πεθάνῃ. Ἄν' μπῆ στὴν φυλακῆ δὲν θὰ ξαναβγῆ.

— Καλλίτερα διὰ μᾶς. Σᾶς ἀφίνω τὰ ζῶά σας καὶ κάμετέ τα ὅ,τι θέλετε. Εἰς ἓνα τέταρτο θὰ στείλω τὴν καταγγελίαν εἰς Σατῶ-Σινόν.

— Δὲν λυπᾶσαι τοὺς πτωχοὺς, κύρ Βικέντιε· μὰ πρόσεξε διατὶ θὰ μετανοήσης.

— Σιώπα λοιπόν, εἶπεν ὁ Σίμων. Ἐκεῖνοι ποῦ ἔχουν χρήματα εἶναι ἀνώτεροι ἀπὸ ἐκεῖνους ποῦ δὲν ἔχουν.

— Καὶ τί θὰ γείνῃ ἐγὼ ἂν σὲ βάλουν εἰς τὴν φυλακῆ ; Θὰ φορήσω ἀπὸ τὴν πείνα ! ὑπέλαβεν ἡ Ἀμῶνη.

— Ἄς εἶναι καλὰ ὁ δόκανός σου, εἶπεν ὁ Λαβράνης ὠθῶν διὰ τοῦ ποδός τὸν χαμαὶ κείμενον λαγῶν. Αὐτὴ ἡ δουλειὰ δίνει κέρδη. Φρόντισε μόνον νὰ μὴ σὲ πιάσουν, διότι δὲν γλυτώνεις. Ὁρα καλὴ σας !

Καὶ ἀπῆλθε συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ριβοῦ. Ἄμα ὡς οἱ φύλακες ἐξῆλθον τῆς αὐλῆς :

— Καὶ ὁ σκύλος σου ; ἠρώτησεν ἡ Σιμώνη.

— Ἀλήθεια ! εἶπεν ὁ Σίμων ἐγειρόμενος ἀποτόμως. Ἐλησμόνησα τὸν πιστόν μου φίλον !

Ἐσπευσεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἐσύριξεν· ἀλλ' εἰς μάτην.

— Δυστυχία ! εἶπεν. Τέτοιο λαμπρὸ σκυλί, ἂν τὸ σκότωσαν ! Πηγαίνω νὰ

κυντάξω εἰς τὸ δάσος. Ἄς μὲ κλείσουν εἰς τὴν φυλακῆ ἂν θέλουν, μὰ τὸν καὶ μὲν τὸν Ραβῶ τὸν θέλω.

Καὶ ἐξῆλθεν ἀμέσως.

Ἡ Σιμώνη μείνασα μόνη ἐσκέπτετο. Αἰφνης ψύσασα τὸ θυλάκιόν της ἤσθάνθη τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦ κόμητος Ὀλιβιέρου.

— Μῶρχειται μία ἰδέα ! εἶπε καθ' ἑαυτὴν. Ἄν ἐπήγαινα εἰς τὸν πύργον νὰ τοῦ μιλήσω, ἴσως ! . . .

Καὶ λαβοῦσα ἓν ἐκ τῶν ἐπισκεπτηρίων τοῦ κόμητος, ἔγραψεν ἐπ' αὐτοῦ τὴν ἡμερομηνίαν 6 Ἰουνίου 1867 καὶ τὸ ἐκλείσεν εἰς τὸ συρτάριον μικρᾶς τραπέζης. Μεθ' ὃ ἐπανάθηκε τὸ χαρτοφυλάκιον ἐν τῷ θυλακίῳ της καὶ ἐξῆλθεν.

[Ἐπεται συνέχεια].

* Κ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

(ΣΙΟΥ)

ΑΝΤΩΝΙΝΑ

[Συνέχεια]

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ πατὴρ καὶ ἡ θυγάτηρ εἶχον ἐξέλθῃ τοῦ Κεραμικοῦ καὶ λάβῃ τὴν διεύθυνσιν τῆς Βασιλικῆς Γεφύρας, ὁποῦθεν διέρχεται πάντοτε κόσμος πολὺς. Τὸ ὠραῖον κοράσιον ἐσκέφθη, ὅτι ἠδύνατο νὰ στρέψῃ ὀλίγον τὴν κεφαλὴν ἐν τῷ μέσῳ ὄλων ἐκείνων τῶν διαβατῶν, χωρὶς νὰ διατρέξῃ τὸν κίνδυνον, ὅτι τὸ κίνημά της ἠδύνατο νὰ παρατηρηθῆ. Ἐστρεψε λοιπὸν ταχέως πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ εἶδεν εἰς εἰκοσι περίπου βηματικῶν ἀπόστασιν τοὺς δύο καταδιώκτας της, τοὺς ὁποίους οὐδόλως διέφυγεν ἡ περιεργία αὐτῆς.

— Παρετήρησεν, εἶπεν ὁ Ἐδμόνδος.

— Σοὶ τὸ εἶχον εἶπη, ὅτι θὰ παρετήρει, ἀπεκρίθη ὁ Γουσταῦος.

— Ἀλλά, φίλε μου, οὐδὲν τὸ παραδόξον, ἐὰν ἡ νέα αὐτῆ ἦτο ὑπανδρευμένη.

— Μὲ αὐτὸν τὸν γέροντα ;

— Ὅχι, ἀφοῦ τὸν ἀπεκάλεσε πατέρα, ἀλλὰ μὲ κανένα ἄλλον. Ὑπάρχουσι γυναικες τῆς ἡλικίας της, αἱ ὁποῖαι εἶναι ὑπανδρευμέναι πρὸ ἔτους. Ἄλλως δὲ θὰ τὸ μάθωμεν.

Οἱ δύο νέοι διῆλθον τὸν καιρὸν των, ποιοῦντες διαφόρους εἰκασίας, ὁ δὲ Ἐδμόνδος, ἀπατώμενος ἐκ τοῦ βλέμματος, ὅπερ ἡ νέα κόρη τῷ ἔρριπεν, εὐχαριστοῦσα αὐτῷ, ὠνειροπόλει ἐν τῇ φαντασίᾳ του πλῆθος πιθανοτήτων κολακευτικωτάτων δι' ἑαυτόν, ἀλλὰ τὰς ὁποίας, δι' αὐτὸ τοῦτο, δὲν ἐτόλμα ν' ἀνακοινώσῃ εἰς τὸν σύντροφόν του.

Ἐν τούτοις σπεύσωμεν νὰ εἴπωμεν, ὅτι ὁ Ἐδμόνδος οὐδαμῶς ἦτο κούφος καὶ ὅτι τὸναντίον ἐν τῷ ἔρωτι ἦτο δειλὸς καὶ ἀπειρος εἰς βαθμὸν ἀξιοσημειωτον.

Ἄλλως τε δέ, ὅταν τις δὲν γνωρίζῃ τὸν ἔρωτα, δύναται νὰ κάμῃ τόσας ὑποθέσεις, ὅσας καὶ οἱ γνωρίζοντες αὐτὸν πολὺ.

Ὁ γέρον κύριος καὶ ἡ σύνοδος του εἶ-

χον λάβη τὴν διεύθυνσιν τῆς ὁδοῦ Βάκ, διέσχισαν αὐτὴν ἐπὶ τινα χρόνον, εἶτα εἰσῆλθον πρὸς ἀριστερὰ εἰς τὴν ὁδὸν Λίλλης, ἐν ἣ ἑσταμάτησαν πρὸ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 18 οἰκίας.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἔμελλον νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας ταύτης, ἡ νεανίς εἶχεν ἐκ νέου παρατήρησιν πλαγίως, ὅσον τὸ δυνατὸν εὐδιόρατως, καὶ εἶχεν ἴδῃ ἐκ νέου τοὺς δύο νεανίας.

— Τί θὰ κάμουν τώρα; διελογίσθη. Ἐπειδὴ δὲ καὶ αὕτη δὲν εἶχε γνωριμίας μὲ τὸν ἔρωτα, ἤρξατο φοβουμένη μὴ ἢ ὑπόθεσις τοῦ χειροκτίου ἦτο μεγάλη ἐπιπολαιότης καὶ μὴ διέπραξε κινδυνῶδες σφάλμα.

B'

— Εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 18 οἰκίαν, εἶπεν ὁ Ἐδμόνδος τῷ Γουσταύφ.

— Εἶσαι εὐχαριστημένος;

— Ναί, ἀλλὰ τρέμω.

— Διατί;

— Μὴ δὲν κατοικῆ ἐδῶ. Εἶναι πολὺ ἐνωρίς. Μήπως ἔρχεται νὰ προγευματίσῃ εἰς τὴν οἰκίαν αὐτὴν μὲ τὸν πατέρα της;

— Πολὺ πιθανόν.

— Τί νὰ κάμωμεν διὰ νὰ τὸ μάθωμεν;

— Ἐπιμένεις λοιπὸν ἀπολύτως;

— Μάλιστα, ἐπιμένω.

— Ἐρώτησε λοιπὸν.

— Ἄλλ' ἐὰν αἴφνης κατέβαινε, ἐνῶ ἐγὼ θὰ συνωμίλουμ με τὸν θυρωρὸν;

— Θὰ σὲ ἔβλεπε τὸ πολὺ πολὺ, καὶ ὁ πατήρ της ἴσως θὰ σὲ ἀνεγνωρίζε.

— Ὡ, ὁ πατήρ δὲν θὰ μ' ἀνεγνωρίζεν' οὐδὲ μὲ παρετήρησε κἄν, ὅταν ἔδωκα τὸ χειροκτίον εἰς τὴν θυγατέρα του.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, ἄς εἰσέλθωμεν' δὲν θὰ πάθωμεν τίποτε.

Οἱ δύο νέοι προὐχώρησαν πρὸς τὴν οἰκίαν, διότι εἶχον σταθῆ διὰ νὰ εἰπωσιν, ὅσα ἀφηγήθημεν.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὑπῆρχεν ὀπισθεν ἑνὸς κεκλεισμένου παραθυροφύλλου μικρὰ τις κεφαλή, ἐπισκοποῦσα τοὺς δύο ἡμῶν φίλους καὶ μὴ δυνηθεῖσα νὰ καταστείλῃ κίνημα ἐκπλήξεως, ὅταν εἶδεν αὐτοὺς διευθυνομένους πρὸς τὴν θύραν τῆς οἰκίας.

— Ἐχω ἐν μέσον, εἶπεν αἴφνης ὁ Ἐδμόνδος, παρατήρησας περὶ ἑαυτὸν.

— Ποῖον;

— Θὰ ἴδῃς.

— Κυρία, εἶπεν εἰς τὴν θυρωρὸν, ἔχετε κανὲν οἰκημα δι' ἐνοίκιον;

— Ναί, κύριε.

— Εἰς τὰ ἔμπροσθεν ἢ τὰ ὀπισθεν;

— Εἰς τὰ ἔμπροσθεν.

Λαβὼν τὰς προσηκούσας πληροφορίας περὶ τοῦ πατώματος, τῆς διαίρεσεως καὶ τῆς τιμῆς, ὁ Ἐδμόνδος προσέθηκε:

— Μοῦ ἀρέσκει ὑπεροβολικὰ λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ δείξετε αὐτὸ τὸ οἰκημα, κυρία.

Ἠλπίζε νὰ συναντήσῃ καὶ πάλιν τὴν νεανίδα· ἀλλ' ἡ κλίμαξ ἦτο ἔρημος. Περιωρίσθη λοιπὸν ἀπλῶς εἰς τὸ νὰ ἐρωτᾷ.

— Δὲν κατοικεῖ ἐδῶ γέρον τις κύριος ἔχων μίαν θυγατέρα; ἠρώτησε τὴν θυρωρὸν, ὑποκρινόμενος ὅτι θέλει νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ οἰκημα, ὅπερ οὐδ' ἔβλεπε κἄν.

— Ὁ κύριος Δεβῶ, ἀπεκρίθη ἡ θυρωρός.

— Νομίζω ὅτι αὐτὸ εἶναι τὸ ὄνομά του. Ἡ κόρη θὰ εἶναι δεκαεξ' μέχρι δεκαεπτὰ ἐτῶν. Ὀνομάζεται Ἰουλιέττα, νομίζω.

— Ὅχι, κύριε, ὀνομάζεται Ἀντωνίνα. Ἐπανῆλθε πρὸ ὀλίγου μετὰ τοῦ πατρὸς της.

— Τώρα ἐνθυμοῦμαι, μάλιστα, ὀνομάζεται Δεβῶ. Ἡ σύζυγός του ἀπέθανε, δὲν εἶν' ἔτσι; προσέθηκεν ὁ Ἐδμόνδος τυχαίως.

— Ναί, κύριε πρὸ δύο ἐτῶν.

Ὁ Ἐδμόνδος ἔρριψεν εἰς τὸν Γουσταῦον βλέμμα σημάκινον: «Ὁ, τι κάμνω δὲν σοῦ φαίνεται λίαν εὐφύες;»

— Ἡ δυστυχὴς κυρία Δεβῶ!.. ὑπέλαβεν ὁ Ἐδμόνδος.

— Ἐὰν θέλετε νάναβῆτε, εἶναι εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα, ἐξηκολούθησεν ἡ θυρωρός.

— Ὅχι, ὄχι θὰ ἐφοβούμην μὴ τον ἀνησυχῶ· ἀλλὰ θὰ ἤμην εὐτυχὴς, ἐὰν κατόικουν εἰς τὴν ἰδίαν μὲ αὐτὸν οἰκίαν. Τί κάμνει τώρα;

— Εἶναι πάντοτε ἰατρός.

— Ἄ, ἀληθῶς!.. Ἐνόμιζον ὅτι δὲν ἐξακολουθεῖ πλέον τὸ ἐπάγγελμά του.

— Κατοικεῖ ἀκριβῶς παρὰ τὸ κλιμακώπεδον.

— Λοιπὸν, κυρία, τὸ οἰκημα αὐτὸ εἶναι πολὺ κατάλληλον, εἶπεν ὁ Ἐδμόνδος, ὅστις, μαθὼν ὅτι ἤθελε νὰ γινώσκῃ, οὐδὲν ἄλλο ἐζήτην ἢ νὰπέλθῃ, καὶ θὰ ἔλθω αὔριον νὰ σας δώσω ἀπάντησιν.

Ἡ θυρωρός ὑπέδειξεν ἀκόμη προτερήματα τινὰ τοῦ οἰκηματος, καὶ οἱ δύο ἡμῶν φίλοι κατέλιπον τὴν οἰκίαν, ὑπισχνόμενοι νὰ ἐπανέλθωσι τὴν ἐπιούσαν.

— Ἡ ἀγαθὴ θυρωρός, εἶπεν ὁ Ἐδμόνδος, ὅταν ἐξῆλθον τῆς οἰκίας, δὲν ὑπέπτευσε τίποτε.

— Ὡ, εἶσαι μέγας διπλωμάτης καὶ ἰδοὺ ὅτι ἐπροχώρησας ἀκετά.

— Ἀναμφιβόλως δὲν ἤκουσες λοιπὸν τί εἶπε;

— Δὲν ἔδωκα πολλὴν προσοχήν.

— Αὐτὸς ὁ κύριος Δεβῶ εἶναι ἰατρός.

— Λοιπὸν;

— Λοιπὸν αὐτὸ θὰ μοῦ χρησιμεύσῃ νὰ εἰσχωρήσω εἰς τὴν οἰκίαν του.

— Πῶς;

— Θὰ ἔλθω νὰ τον συμβουλευθῶ.

— Διὰ ποῖον;

— Δι' ἐμέ.

— Ἀλλὰ δὲν εἶσαι ἀσθενής.

— Τί πειράζει; θὰ ἐπινοήσω μίαν ἀσθένειαν.

— Λαμβάνεις λοιπὸν τὸ τυχαῖον αὐτὸ γεγονός ὑπὸ σπουδαίαν ἐποψίν;

— Καθ' ὄλοκληρίαν, καὶ τότε μόνον θὰ παραιτηθῶ, ὅταν ἐννοήσω ὅτι ματαιοπονῶ.

— Τότε θὰ παραιτηθῆς ταχέως; ἐ-

πειδὴ ἡ μικρὰ αὕτη κόρη πρέπει νὰ εἶναι ἐντιμοτάτη, ἐπαγρυπνουμένη λίαν ὑπὸ τοῦ πατρὸς της καὶ ὀλίγον διατεθειμένη νὰ ἐργολαβῇ.

— Δὲν φροντίζω διὰ τὸ μέλλον. Εἶναι χρισειστάτη, μοῦ ἀρέσκει. Εὐρίσκω μέσον νὰ τὴν βλέπω, ἐπειδὴ ἐλπίζω ὅτι μεταβαίνων συχνὰ παρὰ τῷ πατρὶ της, θὰ τὴν συναντήσω, αὐτὴ δὲ θὰ ἐννοήσῃ βεβαίως διὰ ποῖαν αἰτίαν ἔρχομαι· θὰ ἐρασθῶ ἢ ὄχι· ἀλλ' ἐν πάσῃ περιπτώσει προκύπτει μία ἐνασχόλησις δι' ἐμέ, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔχω τί νὰ κάμω, προσκολλῶμαι εἰς τὴν γλυκεῖαν ταύτην ἐνασχόλησιν. Ἐχω ἄδικον;

— Ἔστω!

Οὕτω συνδιαλεγόμενοι, ὁ Ἐδμόνδος καὶ ὁ Γουσταῦος ἀπεμακρύνθησαν τῆς οἰκίας, οὐχὶ χωρὶς νὰ στραφῶσι πολλὰκις.

Ἡ δεσποινὴς Ἀντωνίνα δὲν εἶχε καταλίπῃ τὴν κατασκοπευτικὴν θέσιν της.

Οἱ πάντες γινώσκουσι τὰς ῥομαντικὰς κλίσεις τῶν νεανίδων· δὲν ἔχομεν λοιπὸν ἀνάγκην νὰ ἐξηγήσωμεν τὸ ἐνδιαφέρον, ὅπερ προέκυψεν ὅλως φυσικῶς δι' αὐτὴν ἐκ τῆς πρωϊνῆς συναντήσεως.

Ἐβουθίζετο εἰς εἰκασίας, εἰς ἐρωτήσεις, ἄς ἀπηύθυνεν εἰς ἑαυτήν, διερωτωμένη προσέτι ὁποῖα τινὰ τάχα ἠδύνατο νὰ εἰπωσιν οἱ δύο νέοι εἰς τὴν θυρωρὸν. Ἀλλως οὐδόλως ἦτο δύσκολον νὰ τὰ γνωρίσῃ καὶ βεβαίως θὰ εὕρισκε τὸ μέσον νὰ τὰ μάθῃ.

Ἀναμφιβόλως πρέπει καὶ αἱ νεανίδες νὰ διέρχονται τὸν καιρὸν των καὶ νὰ πασχολῶσι τὴν φαντασίαν των μὲ κἄτι τι.

Κατὰ τὰ δύο ἔτη, ἄτινα ἔπονται τῆς ἐξόδου ἐκ τοῦ οἰκοτροφείου καὶ προηγούνται τοῦ γάμου, ἀπὸ τῶν δεκαεξ' μέχρι τῶν δέκα καὶ ὀκτώ ἐτῶν, μεριμνῶσι πολὺ περὶ τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ζητήματος τοῦ ἔρωτος, ἐν ᾧ ἀπατῶνται σχεδὸν πάντοτε τὴν πρώτην φοράν, καθ' ἣν ἀπτονται αὐτοῦ. Τὸ πᾶν, καὶ εἰς αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς ἀγνωστάτους, γίνεται ἀφορμὴ ῥεμβασμοῦ καὶ χρησιμεύει ὡς βᾶσις τῶν χαρισιαστικῶν ἐκεῖνων χαρτίνων πύργων, οὓς ἀνοικοδομοῦσιν ἐν τῇ νεαρᾷ ἀγνοίᾳ των καὶ αἵτινες καταρρέουσιν εἰς τὸ πρῶτον φύσημα. Βραχεῖται ἐλπίδες καὶ βραχεῖται πλάναί, μὴ προσβάλλουσαι τὴν καρδίαν καὶ οὐδὲν ἄλλο οὔσαι ἢ τὰ ὄνειρα ψυχῆς ἀφυπνιζομένης.

Ἐρωτήσατε καὶ τὴν σωφρονεστάτην τῶν συζύγων ὁπόσων ὀνόματα, πρὸ τοῦ γάμου της, ἀντήχησαν ἠδέως εἰς τὴν ἀκοήν της, καὶ θὰ σὰς ἐξομολογηθῇ πάντοτε τρεῖς ἢ τέσσαρας ἐκ τῶν ἐρώτων ἐκείνων, οὓς, ἐπὶ μίαν ἡμέραν τοῦλάχιστον, ἐνόμισεν ὅτι ἔμελλον νὰ εἶναι αἰώνιοι, καὶ μὲ τοὺς ὁποίους γελᾷ ἐξ ὅλης καρδίας, ὅταν κατὰ τύχην ἐπανευρεθῇ ἐν τῷ κόσμῳ μετ' ἐκείνων, αἵτινες τοὺς εἶχον ἐμπνεύσῃ αὕτη.

Ὅποσαι σικαὶ διέρχονται πρὸ τοῦ καθαροῦ τούτου κατόπτρου, ὅπερ καλεῖται νεανίς, ἀντανακλῶνται ἐπ' αὐτοῦ στιγμιαίως καὶ ἐξαφνίζονται, χωρὶς νὰ κα-

ταλίπωσι τὰ ἴχνη τῆς διαβάσεώς των!

Ἡ πρόφασις τῆς ἐξαδελφωσύνης εἶναι πάντοτε πρόχειρος.

Δὲν θὰ ἐκπλαγῆ τις λοιπόν, διότι ἡ ἐπιμονὴ τῶν δύο φίλων ἀπεσχόλησεν ὀλίγον τὴν Ἀντωνίαν Δεβῶ.

— Ὅχι βραδύτερον τῆς αὔριον, ἔλεγεν ὁ Ἐδμόνδος, θὰ ὑπάγω νὰ ἴδω τὸν πατέρα τῆς Ἀντωνίας.

— Ἀπὸ τώρα τὴν ὀνομάζεις ἀπλοῦστατα Ἀντωνίαν;

— Διότι ἀληθῶς εἶναι ἀξιολάτρευτος. Τί εὐμορφοὶ μικροὶ πόδες, ὅποια γλυκύτης, ὅποια εὐπρέπεια! Εἶναι μερικὰ πράγματα, τὰ ὅποια ἐννοῶ ἐγώ.

— Ὅποια;

— Ἐννοῶ πῶς καθίσταται τις ἐρωτῶληπτος ἐκ πρώτης ὄψεως, καθὼς ἐν ταῖς μυθιστορίαις τοῦ δεκάτου ὀγδοῦ αἰῶνος.

— Δυνατὸν ἄλλὰ τότε εἶναι ἔρωσ βραχύβιος;

— Διατί;

— Διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἀγαπᾷ τις μόνον διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, ἐνῶ ὁ καθ' αὐτὸ ἔρωσ ἔχει ἀνάγκη σκέψεως. Ἐκ τῆς συγκρίσεως, τῶν λεπτομερειῶν καὶ οὐχὶ ἐκ τοῦ συνόλου τοῦ πρώτου βλέμματος οἱ σοβαροὶ ἔρωτες γεννῶνται καὶ ἀναπτύσσονται.

— Δὲν εἶναι ὀλιγώτερον ἀληθές ὅτι, ἐὰν ἀπὸ τώρα μέχρι τῆς ἐσπέρας ταύτης ἠδυνάμην νὰ ζητήσω τὴν δεσποινίδα Δεβῶ εἰς γάμον, νὰ ἐπιτύχω καὶ τὴν συζευθῶ, θὰ τὴν ἐνυμφεύομαι.

— Θὰ ἦτο λαμπρὸν συνοικέσιον!

— Τί τὰ θέλεις; τοιοῦτος εἶμαι.

— Ἐντὸς δύο ἡμερῶν δὲν θὰ συλλογίζεσαι πλέον τὴν δεσποινίδα Δεβῶ.

— Νομίζω ὅτι ἀπατᾷσαι.

— Ποσάκις δὲν σέ ἠκουσα νὰ ὀμιλῆς καθὼς σήμερον!

— Εἶναι ἀληθές, ἀλλὰ δὲν ἐπρόκειτο περὶ γυναικῶν ὡς αὐτήν. Ἐπρόκειτο περὶ γυναικῶν ἔχουσῶν ἤδη βαθεῖαν πεῖραν τοῦ ἔρωτος, ἐνῶ σήμερον πρόκειται περὶ νεανίδος, ἡ ὅποια δὲν ἠγάπησεν ἀκόμη.

— Τὸ εἰξεύρεις;

— Εἶναι πιθανόν.

— Οὐδὲν ὑπάρχει πιθανὸν μὲ τὰς γυναῖκας.

— Ὅπως καὶ ἂν ἔχη, θὰ τὸ μάθω. Ὅ,τι θὰ μὲ ἔκαμνε νὰ σκέπτομαι, ὅτι ἡ ἐντύπωσις αὕτη θὰ διαρκέσῃ πολὺ περισσότερον ἢ ὅσον πιστεύεις εἶναι τὸ ἐξῆς: καίτοι πολλάκις εἶδον νεανίδας, ἐχούσας τὴν αὐτὴν μὲ τὴν δεσποινίδα Δεβῶ ἡλικίαν, καὶ ἴσως ὠραιότερας αὐτῆς, οὐδέποτε ἠσθάνθησαν πρὸς τινὰ ἐξ αὐτῶν ὅ,τι αἰσθάνομαι δι' αὐτήν.

— Προτιμῶ τὴν Νισσέτταν.

— Ἡ Νισσέττα εἶναι χαρίεσσα κόρη ἄλλὰ δὲν πιστεύω, ὅτι ἔχεις τὴν ἀπαίτησιν νὰ τὴν συγκρίνης πρὸς τὴν Ἀντωνίαν.

— Ἡ Νισσέττα εἶναι γυνή, ὅποιαν χρειάζεται νεὸς τῆς ἡλικίας σου εὐθυμῶς, ὠραία, πνευματώδης, καλὴ κόρη. Ἐὰν ἐρασθῆς τῆς δεσποινίδος Ἀντωνίης, διότι ἀδύνατον νὰ εἶσαι ἤδη ἐρω-

τευμένος, ἐνδεχόμενον νὰ συμβῶσι τρία τινά: νὰ γείνη ἐρωμένη σου, ἢ νὰ γείνη σύζυγός σου, ἢ νὰ μὴ σέ θέλῃ οὔτε ὡς ἐραστὴν οὔτε ὡς σύζυγον.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει θὰ θλιβῆς, ἐὰν δὲν καταστῆς δυστυχής.

Ἐὰν γείνη ἐρωμένη σου, ὅπερ ὀλίγον πιθανόν, ὄχι μόνον ἐνεκα τῆς ἀρετῆς, ἣν δύνατον νὰ κέκτηται, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἐπαγρύπνησιν, δι' ἧς δύνατον νὰ περιβαλλῆται, θὰ ὑποφέρῃς βλέπων αὐτὴν σπανίως: θὰ ἔχῃς νὰ κατανικήσῃς ἀναριθμήτους δυσκολίας, θὰ ἐλέγχῃς σεαυτὸν, διότι ἀπεπλάνησας τῶν καθηκόντων τῆς καὶ μίαν νεανίδα, τὴν δὲ ἡμέραν καθ' ἣν, βεβαρημένος ἐξ ὄλων τούτων, θὰ θελήσῃς νὰ διακόψῃς τὰς μετ' αὐτῆς σχέσεις σου, δὲν θὰ δυνηθῆς νὰ το κάμῃς, χωρὶς νὰ εἶσαι ἄτιμος ἄνθρωπος.

Ἐὰν γείνη σύζυγός σου, θὰ παρατηρήσῃς ἀφεύκτως ἡμέραν τινὰ, ὅτι διέπραξες μωρίαν, διότι πάντοτε θὰ εἶναι τρέλλα νὰ νυμφευθῆς γυναῖκα, χήραν ἢ παρθένον, ἐπειδὴ, ἀνασύρουσα τὴν ἐσθῆτά της, διὰ νὰ μὴ λερωθῆ, ἀφήκε νὰ ἴδωσιν, ὅτι ἔχη ὠραία κνήμας. Ἐὰν τέλος δὲν ἐπιτύχῃς, θὰ καταντήσῃς μὲ τὸν περιπαθῆ χαρακτήρα, τὸν ὅποιον γνωρίζω ὅτι ἔχεις, ἀνούσιός τις ἀπομίμῃσις τοῦ Βερθέρου, τύπος ὠραιοτάτος διὰ μυθιστορίαν, ἀλλ' ἀηδέστατος ἐν τῷ βίῳ. Παρρητήθητι λοιπόν ἀπλοῦστατα τῆς ἀστειώτητος ταύτης καὶ ἄς μὴ ὀμιλῶμεν πλέον περὶ αὐτῆς.

Εἶδες διερχομένην εὐμορφοὺν κόρην, ἔχουσαν πόδας μικροὺς καὶ τὴν κνήμην εὐτονον; τὴν παρηκολούθησες, τῆς ἐσήκωσες τὸ χεῖρόκτιον, γνωρίζεις τὸ ὄνομά της καὶ τὴν κατοικίαν της; τί θέλεις περισσότερον καὶ τί γελοία ἰδέα σοῦ ἐπῆλθε νὰ θελήσῃς ν' ἀποδώσῃς τόσην σοβαρότητα εἰς τὴν παιδαριωδίαν αὐτήν;

— Ἀγαπητέ μοι Γουσταῦε, εἶμαι ἐκ τῶν πιστευόντων, ὅτι τὸ πᾶν εὐρηται ἐν τῷ ὀλίγῳ. Εἶμαι ὀπαδὸς τῆς εἰμαρμένης καὶ πεπεισμένος, ὅτι τὰ μεγάλα συμβάματα τοῦ ἡμετέρου βίου ἐξαρτῶνται ἐκ τῶν ἐλαχίστων συμπτῶσεων. Οὐδὲν ἀχρηστον ἐν τῇ ἡμετέρᾳ εἰμαρμένῃ.

Πόσοι ἄνθρωποι, ἀνατρέχοντες εἰς τὸ παρελθὸν αὐτῶν, ἀνευρίσκουσι μικρὰ γεγονότα, τόσῳ ἀνάξια ἐνδιαφέροντος, κατὰ τὸ φαίνόμενον, ὡς τὸ τῆς σημερινῆς πρωίας καὶ κατανοοῦσιν ὅτι ταῦτα διεδραμάτισαν σπουδαῖον μέρος ἐν τῇ ὑπάρξει των! Εἶμαι νεὸς δὲν ἔχω ἐνασχόλησιν τινὰ: ἔχω περιουσίαν, ὀδηγοῦμαι ὑπὸ τῶν αἰσθημάτων μου μᾶλλον παρὰ ὑπὸ τοῦ λογικοῦ, τὸ εἰξεύρω ἀλλ' εἶμαι τίμιος ἄνθρωπος, δὲν φοβοῦμαι λοιπόν, ὅτι θ' ἀφήσω ἐμαυτὸν νὰ παρασυρθῆ πέρα τῶν πρώτων ὀρίων τοῦ χρηστοῦ καὶ τοῦ δικαίου, ὑπεσχέθην δὲ εἰς ἐμὲ αὐτὸν ν' ἀφήσω τὸν βίον μου φερόμενον ὑπὸ τῶν περιστάσεων, ἔστω καὶ ἂν μὲ ὀδηγήσωσιν εἰς τὴν γαλήνην ἢ τὴν τρικυμίαν.

Δὲν λέγω, ὅτι ἀγαπῶ τὴν δεσποινίδα Ἀντωνίαν: ἀλλὰ λέγω, ὅτι ἐξ ὄλων ὅσα ἠδυνάμην νὰ κάμω, τὸ μᾶλλον προσμε-

διῶν μοι τὴν στεγμὴν ταύτην εἶναι νὰ ἐνασχοληθῶ περὶ αὐτῆς, καὶ ἐνασχολοῦμαι. Εἴτε τὸν ἔρωτα ἢ τὴν ἀδιαφορίαν μὲ φέρῃ ἢ ἐνασχόλησις αὕτη, εἴτε τὴν ἠδονὴν ἢ τὸν ἀπελπισμὸν, ὀλίγον μὲ ἐνδιαφέρει.

— Ἄς μὴ γίνεταί πλέον λόγος περὶ τούτου. Ἵστερα δὲν δύναται νὰ προκύψῃ ἐξ αὐτοῦ μέγα τι δυστύχημα. Ἐχομεν θέρος, ἡμπορεῖς νὰ ὀνειροπολῆς ὑπὸ τὰ παράθυρα τῆς ὠραιίας σου, χωρὶς μάλιστα νὰ διατρέχῃς νὰ πάθῃς καταρροήν: ὀνειροπόλει, φίλε μου, ἐὰν δὲ τὸ συμβῆν σου τοῦτο λάβῃ διαστάσεις καὶ δύναμαι νὰ σοι χρησιμεύσω εἰς τι, βασιζοῦ εἰς ἐμέ.

Οἱ δύο φίλοι ἔσφιγγαν ἀμοιβαίως τὰς χεῖρας, μέχρι δὲ τῆς ἀφιξείως των εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μητρὸς τοῦ Ἐδμόνδου, κατοικούσης ἐν τῇ ὁδῷ τῶν Τριῶν Ἀδελφῶν, οὐδ' ἐγένετο πλέον λόγος περὶ τῆς δεσποινίδος Δεβῶ.

Φθὰς εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας τῆς κυρίας Δεπερέ, ὁ Γουσταῦος ἀπεχαιρέτισε τὸν Ἐδμόνδον.

— Δὲν ἀναβαίνεις νὰ εἴδῃς τὴν μητέρα μου; τῷ εἶπεν οὗτος.

— Ὅχι, δὲν ἔχω καιρὸν.

— Ποῦ θὰ ὑπάγῃς λοιπόν;

— Πηγαίω εἰς τῆς Νισσέττης, τὴν ὅποιαν ἔχω νὰ ἴδω δύο ἡμέρας.

— Πότε θὰ σέ ἴδωμεν;

— Ἀπόψε, χωρὶς ἄλλο.

— Ἀπόψε λοιπόν.

Καὶ σφιγγάντες τὰς χεῖρας ἀπεχωρίσθησαν.

Γ'

Ὁ Ἐδμόνδος, διελθὼν ὑπὸ εὐρὺ περιστάλιον, διητυθύνθη εἰς μεγάλην κλίμακα, εὐρισκομένην πρὸς τὰ δεξιά, ἀνέβη δύο πατώματα καὶ, σύρας τὸν κώδωνα διπλῆς θύρας, ἠρώτησε τὸν ἐλθόντα ν' ἀνοιξῇ ὑπηρετήν:

— Ἡ μήτηρ μου εἶναι εἰς τὸ δωμάτιόν της;

— Μάλιστα, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ ὑπηρετής.

Ὁ Ἐδμόνδος διασχίσας εὐρύχωρον αἴθουσαν, κομψότατα διεσκευασμένην, εἰσῆλθεν εἰς ἓν καλλυντήριο.

Πλησίον ἀνοικτοῦ παραθύρου ἐκάθητο γυνὴ τις ἐπὶ μακροῦ ἀνακλίντρου, ἥτις, κεκλιμένη εἰς τὸ χειροτέχνημά της, ἐκέντα.

Ἡ γυνὴ αὕτη εἶχεν ἡλικίαν τριάκοντα καὶ ἐννέα ἐτῶν, ἐφάνετο δ' ἔχουσα τριάκοντα καὶ δύο τὸ πολὺ. Ὄρειοτάτη ἔτι, ὁμοίωζε τῷ Ἐδμόνδῳ, ἀλλ' εἶχε τὸ ἦθος ἀδελφῆς αὐτοῦ μᾶλλον ἢ μητρὸς.

Ἦτο ἐνδεδυμένη μετὰ τινος φιλαρσεκείας, ἐφόρει κομψότατον ἔνδυμα ἐκ μουσελίνης, ἐνῶ τὴν κεφαλὴν της περιέβαλλεν εἰς τῶν χαριεστάτων ἐκείνων κεκρυφάλων ἐκ τριχάπτων καὶ ταινιῶν, τοὺς ὁποίους αἱ γυναῖκες φέρουσιν ἐπὶ τῶν κεφαλῶν των, καὶ ἐγὼ οὐκ οἶδα πῶς.

Τὸν Ἐδμόνδον ἄμα εἰσελθόντα ἡ κυρία Δεπερέ ἠτένισε διὰ βλέμματος γλυ-

κυτάτου, μειδιάμα δὲ χαρᾶς κατηύχασε τὸ πρόσωπόν της.

Ἐνυπῆρχε πλέον τῆς τρυφερότητος, ἐνυπῆρχε σχεδὸν ἔρωσ ἐν τῷ μειδιάματι ἐκεῖνη.

Θὰ πειραθῶμεν νὰ καταδείξωμεν ὅ,τι ἡ μήτηρ καὶ ὁ υἱὸς ἦσαν πρὸς ἀλλήλους.

Ἡ κυρία Δεπερὲ εἶχεν ὑπανδρευθῆ νέα, ἐκκαϊδεκαέτις. Κατὰ τὸ δέκατον ἑβδομον ἔτος τῆς ἡλικίας της εἶχεν ἀποκτήσῃ υἱόν, τὸν Ἐδμόνδον, ἦτο δὲ μόλις εἰκοσιν ἑτῶν, ὅτε ὁ κύριος Δεπερὲ ἀπεθίωσεν.

Ἡ κυρία Δεπερὲ εἶχεν ἀγαπήσῃ τὸν σύζυγόν της πρῶτον ἐκ καθήκοντος, κατόπιν ἐκ συνθηείας, εἶτα δὲ ἐξ ἔρωτος. Ἀποθανόντα ἐθρήνησεν αὐτὸν εἰλικρινῶς, καὶ παρὰ τὰ συμβαίνοντα εἰς τὰς νέας χήρας, δὲν ἐσχέθη οὔτε περὶ νέου γάμου, οὔτε νὰ χρησιμοποίησῃ τὴν ἐλευθερίαν, ἣν τῇ παρεῖχεν ἡ χηρεία της. Καὶ ὅμως ἦτο ὠραία, ὠραιότατη μάλιστα, καὶ οἱ μνηστῆρες δὲν ἔλειπον. Ἄλλ' οἱ μνηστῆρες ἀπεκρούσθησαν.

Ἐν τούτοις κατὰ τὴν ἡλικίαν, ἣν εἶχεν ἡ κυρία Δεπερὲ, πρέπει πάντοτε ἡ ἀνάγκη ἐκεῖνη τοῦ ἔρωτος, ὃν ὁ Θεὸς ἔθηκεν ἐν πάσῃ νεαρᾷ καὶ εὐγενεῖ καρδίᾳ, νὰ φέρηται πρὸς τι, ἐὰν μὴ πρὸς τινά.

Ὁ Ἐδμόνδος κατέλαβε τὴν καρδίαν τῆς μητρὸς του ὀλόκληρον.

Ὁ Ἐδμόνδος ἦτο ἀδύνατος, ἦτο τριετής, καὶ εἶχεν ἀνάγκη τῶν μητρικῶν φροντίδων ἡ κυρία Δεπερὲ ἀφιερῶθη εἰς αὐτὸν ὀλόκληρος, τοῦτο δέ, ἄνευ θυσίας, ἄνευ κόπου μάλιστα. Τὸ παιδίον ἀνετράφη καὶ ἠυξήθη ἐν τῇ θερμότητι τῆς συνεχοῦς ταύτης τρυφερότητος καὶ, μηδένα ἄλλον γνωρίσαν, οὕτως εἰπεῖν, πλὴν τῆς μητρὸς του, ἐπανεφέρεν εἰς αὐτὴν μόνην τὴν διπλὴν ἀγάπην, ἣν ἡ φύσις ἐμβάλλει εἰς τὴν ψυχὴν τῶν παιδιῶν πρὸς τοὺς δωρήσαντας αὐτοῖς τὴν ζωὴν.

Ἡ κυρία Δεπερὲ ἀπηνήσαστο τὸν κόσμον, ἡ τοῦλάχιστον τὸν κόσμον τῶν αἰθουσῶν καὶ τῶν χορῶν.

Μικρὸς ὄμιλος φίλων, οὓς ἠγάπησεν ὁ σύζυγός της, καὶ τοὺς ὁποίους συνεβουλεύετο περὶ τῆς ἀνατροφῆς, ἦν ἔπρεπε νὰ δώσῃ τῷ Ἐδμόνδῳ, ἀπετέλουν ἅπασαν τὴν συναναστροφὴν της.

Τὸ παιδίον ἐμεγάλωσεν οὕτως.

Γενόμενον δέκα καὶ πέντε ἑτῶν, ὡς εἶδομεν ἐν τῷ πρώτῳ κεφαλαίῳ τῆς παρούσης ἱστορίας, ἡ μήτηρ, ἐνδίδουσα εἰς τὰς προτροπὰς τῶν συμβούλων της ἔβαλε τὸν υἱὸν της εἰς τὸ Γυμνάσιον, ὅπως ἐν τῇ πλήρει μετὰ τῶν ἀνθρώπων ἀναστροφῇ ἀποκτήσῃ μέχρι τινὸς σοβαρωτέραν τινὰ χροιάν τῆς ζωῆς.

Αἱ φροντίδες, μεθ' ὧν ἡ νεαρὰ μήτηρ παρηκολούθησε τὸ υἱὸν της μέχρι τοῦ Γυμνασίου, εἰσὶν ἀπερίγραπτοι.

Ἦρχετο νὰ τον βλέπῃ καθ' ἐκάστην, καὶ ἐνεπλήσθη εὐγνωμοσύνης καὶ ἀγάπης πρὸς τὸν Γουσταῦον, μαθοῦσα παρὰ τοῦ Ἐδμόνδου δι' ὁποίας προστασίας ὁ νέος οὗτος συμμαθητῆς περιέβαλλεν αὐτόν.

Ἐκ τῆς πρώτης ταύτης καὶ ὅλως γυναικειᾶς ἀνατροφῆς εἶχε παραχθῆ ἐν τῇ

ψυχῇ τοῦ νεανίου μεγάλη ἀνάγκη καινωνικότητος, συμπαθείας, ἐμπιστοσύνης, ἃς ἀφιέρωσε καθ' ὀλοκληρίαν τῇ μητρὶ αὐτοῦ. Ἐνώσατε εἰς ταῦτα αὐτοφυσίαν περιπάθειαν, φυσικὴν μελαγχολίαν, ἔμφυτον ποιήσιν, ἅτινα καθίσταν τὸν Ἐδμόνδον ὃν γλυκὺ καὶ θελκτικόν, ψυχὴν γυναικειᾶν ὑπὸ περικαλύμμα ἀνδρικόν.

Ἠγάπα τὴν μητέρα του, ὡς ἠγάπα αὐτὸν ἡ μήτηρ, τουτέστιν ἔβλεπεν ἐν αὐτῇ ἄλλο τι ἢ τὴν γυναῖκα, ἣτις ἔφερεν αὐτὸν ἐν τῷ κόσμῳ. Ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἀνεμιμνήσκετο τῶν ἐνδελεχῶν φροντίδων, δι' ὧν αὐτὴ τὸν εἶχε περιβάλλῃ, ὅτε ἐγένετο εἰς ἡλικίαν, καθ' ἣν ἠδύνατο νὰ σκέπτηται, κατενόησε τὴν ἀπειρον θυσίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπεβλήθη, συναινοῦσα, νέα, ὠραία καὶ πλουσία, ὡς ἦτο κατὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου της, νὰ θυσιάσῃ τὴν ζωὴν της εἰς τὴν ἀνατροφὴν ἐνὸς παιδίου.

Οὕτως ἐν τῇ ἡλικίᾳ ἐκεῖνη, καθ' ἣν ὁ ἀνθρώπος αἰσθάνεται ἐν τῇ καρδίᾳ του ἀόριστόν τινα ἀνάγκη νὰ ἀγαπᾷ ἄλλα ὄντα ἢ τοὺς γονεῖς του, ὁ Ἐδμόνδος, ὅστις ἐδοκίμασε τοῦτο, ὡς πάντες οἱ ἄνθρωποι, ἠσθάνθη τὴν καρδίαν του λαμβάνουσαν ὑπὸ ἄλλην, οὕτως εἰπεῖν, ἔνοιαν νέαν κλίσιν πρὸς τὴν μητέρα του.

Τῷ ὄντι ἡ μήτηρ αὐτῆ, ἡ ὅλως νέε εἰσέτι, ἡ ἀγαπῶσα μόνον αὐτόν, ἣτις θὰ ἠδύνατο νὰ εἶναι ἀδελφὴ του καὶ ἡ ὁποία ἠδύνατο ἀκόμη νὰ ἐμπνεύσῃ ἔρωτα, κατέστη ἡ ἐξ ἀπορρήτων τῶν πρώτων ἐντυπώσεων τοῦ υἱοῦ της.

[Ἐπεται συνέχεια.]

ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΑΛΗΣ

Κα: Ο. Ν. ΧΜΕΛΙΕΦ

Ἡ ΤΡΙΧΑΠΤΟΠΟΙΟΣ

Ρωσικὸν Διήγημα

Διηγούνται, ὅτι πρώτη ἐν Ρωσίᾳ τριχαπτοποιοὺς ὑπῆρξε κόρη τις εἰλως ἐκ τοῦ χωρίου Λήκοβο, ὀνομαζομένη Μαρία.

Ἐγεννήθη ἡ Μαρία πρὸ ἑκατονταετίας καὶ ὑπῆρξεν ἔρμαιον ἀπηνόυς μοίρας! Καὶ σήμερον ἀκόμη αἱ τριχαπτοποιοὶ διηγούνται περὶ αὐτῆς καὶ δακρύουσιν ἐκ θλίψεως.

Ὁ πατὴρ τῆς Μαρίας διετέλει ὡς κομμωτῆς καὶ θαλαμηπόλος τοῦ αὐθέντου, ἡ δὲ μήτηρ ταυτοχρόνως ὡς ἀρχιθαλαμηπόλος τῆς κυρίας. Εἶχον ἀρραβωνισθῆ εἰς Μόσχαν ἔτι, καθ' ἣν ἐποχὴν ἐξεπαιδεύοντο εἰς τὸ ἔργον δι' ὅπερ προωρίσθησαν, ἀκολούθως δέ, μετὰ δέκα ἡδὴ ἔτη, ὅποτε δὲν ἦσαν καὶ πολὺ νέοι, πρὸς μεγίστην ἐκδηλωθεῖσαν εὐνοίαν, ἐπέτρεψεν ὁ κύριος εἰς τὸν θαλαμηπόλον του Νικόλαν νὰ νυμφευθῆ τὴν ἀρχιθαλαμηπόλον τῆς κυρίας. Δὲν ἐπεθύμει τοῦτο ἡ κυρία, εἶχεν ἐξοικειωθῆ πρὸς τὴν ὑπηρετρίαν της, καὶ ἐφοβεῖτο, μὴ αἰῖδιαι οἰκογενειακαὶ ἀσχολίαι τῆς θαλαμηπόλου ἀποτρέπωσιν αὐτὴν τῆς ἐργασίας της. Ἄλλ' ὅμως, ὁ κύριος ἐπέμενε καὶ ὑπερίσχυεν.

Ἐτέλεσαν τὴν στέψιν αὐτῶν ἐν εὐθυμίᾳ· μετέφερον τὸ ζεῦγος εἰς τὸν ναὸν διὰ τῆς ἀμάξης τοῦ κυρίου — καὶ κατ'

ἀρχὰς μὲν τὰ πάντα ἔβαινον ὡς συνήθως, ἀλλ' αἰφνης ἡ θαλαμηπόλος ἔτεκε θυγατέριον — τὴν Μαρίαν — ἐξ οὗ ἤρξατο ἔκτοτε αὕτη πάσχουσα. Καὶ αὕτη δὲ ἡ κυρία ἦτο φιλάσθενος καὶ ἠγάπα νὰ βλέπῃ περὶ αὐτὴν ἀνθρώπους ἀκακίους καὶ φαιδρούς, δι' ὅπερ ἀπέβαλεν αὕτη τὴν θαλαμηπόλον ἐκ τῆς οἰκίας της.

Ἐδωκαν εἰς τὴν σύζυγον τοῦ Νικόλα μικρὰν καὶ ἀθλίαν καλύβην, ἔχουσαν μικρὰν περιοχὴν, ἐπέτρεψαν αὐτῇ ὅπως διατηρῆ ἀγελάδα καὶ ὠρίσαν μηνιαίαν τινα ἐπιχορήγησιν καὶ τοι δὲ ἔζη ἐν στερήσει, διετέλει ὅμως ἐν πλήρει ἀνεξαρτησίᾳ. Ἐκαθάρισεν, ἔπλυνεν, ἐκαλλώπισε τὴν καλύβην της — βεβαίως εἶχε συνηθίσει τὰ τοιαῦτα εἰς τὸ μέγαρον τῶν δεσποτῶν της — καὶ τὰ πάντα ἐν αὐτῇ ἦσαν καθαρά, κόσμια καὶ κομψά. Κυρίως δὲ μεγάλην ἠσθάνετο χαρὰν διὰ τὴν θυγατέρα της Μαρίαν, ὠραίαν καὶ δροσερὰν ὡς ἀνθύλλιον ὑπὸ σκιὰν δάσους· εἶχεν αὕτη ροδίνας τὰς παρειάς, τὰ χεῖλη ἐρυθρά, μεγάλους ὀφθαλμούς, στακτόχρους, φαιδρούς, ὡς διμήνου γαλιδέως, καὶ αὕτη δὲ ἦτο πάντοτε εὐθυμος καὶ φαιδρὰ ὡς γαλιδεύς. Οὐδέποτε, οὐδ' αὕτη ἡ μήτηρ της εἶδε τὰ δάκρυά της — πάντοτε ἄδει καὶ γελᾷ, ἡ κάθηται ἡσυχος — καὶ σκέπτεται. Καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της αὐτοὶ μαρτυροῦσιν ὅτι ἀγνοεῖ τὴν θλίψιν.

Καὶ ὁ πατὴρ ὡσαύτως δὲν ἐκορέννυτο θεωρῶν αὐτὴν. Ἐρχεται ἐνίοτε, ὅποτε ἐπιτρέπωσιν αὐτῷ αἱ ἀσχολίαι του, θεωρεῖ, ἀσπάζεται αὐτὴν καὶ τῆς κτενίζει τὰ σγουρὰ ὑπόξανθα μαλλάκια της. Ἐνόσφ δὲ εὐρίσκειται ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ του πάντοτε καὶ μόνον περὶ τῆς Μάσσας του σκέπτεται· ὅταν δὴποτε εἰκόνα, ράκος, πυξίδα ἢ χάρτην ἔρριπτον οἱ οἰκοδεσπότης, οὗτος τὰ συνέλεγε καὶ ἔκρυπτεν, ὅπως τὰ φέρῃ ἀκολούθως εἰς τὴν θυγατέρα του νὰ παίξῃ. Ἄλλὰ σοῦ ἦτο καὶ αὕτη ἡ Μάσσα μία ἔξυπνος! "Ὅ,τι ἔβλεπεν, ἤθελε νὰ τὸ κάμῃ" νὰ κατασκευάζῃ κουτάκια, νὰ ζωγραφίζῃ εἰκόνας, νὰ ράπτῃ μεσοφόρια...

Τοιαύτη θὰ ἦτο ἡ ζωὴ τῆς πρώην θαλαμηπόλου μετὰ τῆς θυγατρὸς της, εὐτυχιστάτη, ἂν δὲν ὑπῆρχον κακοὶ ἄνθρωποι.

Ὅποτε διετέλει ἀκόμη θαλαμηπόλος τῆς δεσποίνης, εἶχεν ὑπὸ τὰς διαταγὰς της κόρην τινα Εἰρήνην. Εἶχεν αὕτη μεγαλύτεραν ἡλικίαν, γνώσεις δὲ καὶ ὑπουλότητα εὐρυτέρας! Καὶ κακὴ ἦτο αὕτη ἡ Εἰρήνη! Πάντες ἀπέφευγον αὐτὴν ὡς τὴν πανώλην καὶ πάντα προσεπάθει πῶς νὰ δυσχερεστήσῃ καὶ προσβάλλῃ. Δὲν ἠγάπα αὕτη τὴν θαλαμηπόλον, ὑπέσκαπτε τὴν πρὸς αὐτὴν ἀγάπην τῆς κυρίας της καὶ μὴ δυναμένη νὰ ὑποσκελίσῃ αὐτὴν ἀνέμενε τὴν κατάλληλον περίστασιν. Ἄλλ' ὅταν ἠσθένησεν ἡ θαλαμηπόλος, τότε ἤρξατο αὕτη περιποιουμένη τὴν κυρίαν της. Ἐπὶ νύκτας ὀλοκλήρους δὲν κοιμάται, ὅπως τὴν εὐχαριστήσῃ καὶ κάπου κάπου, ρίπτει καὶ ἐν λογάκι φαρμακερὸ διὰ τὴν θαλαμηπόλον. Ταχέως ἡ

Ειρήνην ειλκύσατο τὴν εὐνοίαν τῆς κυρίας καὶ ἐκτίσατο τὰ πρωτεῖα, ὑποσκελίσασα πάντας. Καὶ δὲν λέγονται ὅσα ὑπέφερον ἀπὸ τὰ χεῖρα τῆς αἰ δυστυχεῖς ὑπηρετρίαι, αἱ πλύντριαι καὶ λοιποὶ αἰκέται! Εἶγε καὶ τὴν χεῖρα αὐθαδῆ ἢ Ειρήνην! Οὐδέποτε ἤρχετο εἰς τὸν θάλαμον τῶν κορασιδῶν χωρὶς νὰ ραπίσῃ, νὰ σύρῃ ἀπὸ τὴν πλεξίδα καὶ νὰ τσιμπήσῃ τινά...

Ἄν ἐπήγαινε καμμὰ νὰ παραπονεθῆ εἰς τὴν κυρίαν, αὐτὴ τὴν ὑπερήσπιζε μὲν, ἀλλὰ κατόπιν χειρότερα δι' αὐτὴν, διότι ἢ Ειρήνην θὰ τὴν ἐβασάνιζε. Διὰ τοῦτο, καὶ ὑπέμενον σιωπῶσαι.

Καὶ πῶς ἐκόμπαζεν ἐνώπιον τῶν γυναικῶν τοῦ χωρίου, καὶ τί ἀπῆτει παρ' αὐτῶν· σχεδὸν οὔτε δι' ἀνθρώπους τοὺς ἐθεώρει! Κατ' ἐξοχὴν ἠγάπα νὰ τυραννῆ τὴν πρῶην θαλαμηπόλον. Ἡ εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἢ καθ' ὁδὸν συναντᾷ αὐτὴν, τὴν θεωρεῖ μὲ βλέμμα ὑπεροπτικὸν καὶ ὡς νὰ μὴ τὴν βλέπῃ, ἢ τὴν ἀνοιξὶν θὰ τὴν στείλῃ εἰς τὸν ποταμὸν νὰ ξεπλύνῃ τὰ λευκόπανα, ἢ εἰς τὸ χωράφι νὰ σκορπίσῃ τὴν κόπρον διὰ λίπασμα.

Λυπηρὸν διὰ τὴν πτωχὴν, διότι καὶ ἀσθενὴς ἦτο καὶ δὲν ἦτο συνηθισμένη εἰς τὴν βάνασον αὐτὴν ἐργασίαν! Ἐκλαίει συχνὰ καὶ ἐχειροτέρευεν ἢ ὑγεία τῆς. Ἐδοκίμασεν ὁ Νικόλας νὰ παρακαλέσῃ τὴν κυρίαν, ἥτις, οὐδ' ἀκρόασιν δώσασα, ἐξωργίσθη.

— Σιωπήσον, τῷ λέγει, χάρις εἰς τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους· ἐνόησα καὶ σὲ καὶ τὴν γυναῖκά σου τί ἀνθρώποι εἴσθε. Ἐάν παιδιὰ μας, εἴμπορῶ νὰ εἰπῶ, σὰς ἠγάπησαμεν, καὶ σὰς ἐθεωρούσαμεν ὡς τοὺς καλλιτέρους μας ἀνθρώπους, καὶ σεῖς...

Καὶ ἤρχισε νὰ τοῦ ἀπαριθμῆ τοσαῦτα πταίσματα καὶ ἀδικήματα, τὰ ὅποια καὶ αὐτὸς καὶ ἡ σύζυγός του οὔτε εἰς τὸν ὕπνον τῶν εἰδῶν ποτε, καὶ τὰ ὅποια εἶχον ἐξέλθει ἐκ τῆς κακούργου κεφαλῆς τῆς Ειρήνης.

— Σοῦ λέγω λοιπόν, ἐξκολουθεῖ ἡ κυρία, νὰ εἴσαι εὐχαριστημένος, διότι τὴν ἐλυπήθην διὰ τὴν ἀσθένειάν της, καὶ δὲν ἠθέλησα νὰ τὴν τιμωρήσω! Καὶ ἂν τὴν βάζουν νὰ κάμνῃ δουλειαίς, δὲν μοῦ λές, ποῦ τὸ 'δες γραμμένο νὰ τρώγουν οἱ ἀνθρώποι τὸ ψωμί δωρεάν;

Εἶδεν ὁ Νικόλας, ὅτι τὰ πικράπονά του πρὸς τὴν κυρίαν οὐδὲν φέρουσιν ἀποτέλεσμα καὶ ἐδοκίμασε νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὸν κύριον.

Ἦκουσεν αὐτοῦ ὁ κύριος, ἐπίστευσε καὶ ἐπορεύθη πρὸς τὴν σύζυγόν του, ἀλλὰ τίποτε δὲν κατόρθωσε, καὶ μόνον:

— Αἶ, καὶ σύ, μὲ συγχίζεις! γιὰ τοὺς δούλους σου ἴμπορεῖς νὰ μὲ στείλῃς καὶ 'ς τὸν τάφο! ἦκουσεν.

Ἐσιώπησεν ὁ κύριος. Ἐπανῆλθεν εἰς τὸ σπουδαστήριον, ὅπου ἀνέμενον αὐτὸν ὁ Νικόλας, καὶ τοῦ λέγει:

— Νὰ σοῦ 'πῶ, ἀδελφέ, αὐτὰ εἶνε δουλειαίς τῶν γυναικῶν, τὰς ὁποίας οὔτε αὐτὸς ὁ ἀστυνόμος ἴμπορεῖ νὰ τὰς ἐξομαλύνῃ· καὶ θὰ κάμωμεν καλὰ νὰ μὴν

ἀνακατευθοῦμεν. Μόναίς τοὺς ἔμπλεξαν, μόναίς τοὺς ἀς ξεμπλέξουν.

Ὁ Νικόλας ἠσθάνθη τὸ αἶμα νὰ τὸν κυτῶ εἰς τὴν κεφαλὴν!...

Ἐσφιξε τὴν καρδίαν του, ὑπέκλινε καὶ ἐξῆλθεν· ἔκαμε δὲ τὴν ἐξῆς σκέψιν:

— Πρέπει ἐγὼ ὁ ἴδιος νὰ προμαζέψω τὴν Ειρήνην.

Καὶ ἄλλοτε εἶχεν ὑβρίσει αὐτὴν καὶ ἀνθυβρίσθη, τῶρα δὲ ἤρξατο μεγαλοφῶνως ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων μεμφόμενος καὶ μυκτηριζῶν αὐτὴν· τοσοῦτον δὲ ἐπετέθη ποτὲ κατ' αὐτῆς, ὥστε ἄπαντες οἱ ὑπέρετα δὲν ἀντεῖχον ἐκ τοῦ γέλωτος. Ἦγαν ἀκίτησεν ἢ Ειρήνην, καὶ ἐπορεύθη ἀμέσως πρὸς τὴν κυρίαν τῆς.

— Γιατί σὰς δουλεύω πιστά, κυρά, γυρεύουν νὰ μ' ἐξολοθρέψουν! Γιατί σὰς εἶμαι ἴμπιστεμένη, ἴσαν καθεαυτὸ σκλάβο πούλημένη, γιὰτι μοῦ εἶνε ἀκριβὰ τὰ ἀγαθὰ σὰς, περισσώτερο ἀπὸ τὴν καρδίαν μου, περισσώτερο ἀπὸ τὰ μάτια μου, γιὰ τοῦτο δὲν ἀρέσω σ' αὐτοὺς τοὺς κλέφταις καὶ τοὺς τεμπέλικους. Καλλίτερα νὰ μὲ στείλετε μαζί μὲ τὰ ζῶα ἢ σ' ἄλλο χωριό, παρὰ νὰ ὑποφέρω ἐδῶ τέτοιαις προσβολαίς.

Λέγει καὶ τρέχουν τὰ μάτια τῆς.

Ἡ κυρία ἐταράχθη, ἤρχισε νὰ ἐξετάζῃ, καὶ ὅταν ἔμαθεν, ὅτι ὅλα αὐτὰ ἐγίναν ἐξ αἰτίας τοῦ Νικόλα, ἐφορτώθη τοῦ κυρίου! Λοιπόν, ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ θαλάμου τῆς ὁ κύριος, κόκκινος, σκυθρωπός. Μετέβη εἰς τὸ σπουδαστήριόν του καὶ διέταξε νὰ καλέσωσι τὸν Νικόλαν.

— Νὰ σοῦ 'πῶ, τοῦ λέγει, φίλε μου, ἔμαθα γιὰ σένα καὶ τὴ γυναῖκά σου τέτοια πράγματα, ποῦ καὶ στὴ Σιθῆρία νὰ σὰς στείλῃ κανεὶς, εἶνε 'λίγο! Ἐσυνήθισα μὲ σένα καὶ γιὰ τοῦτο σὰς συγχωρῶ. Ἄν ὅμως ἄλλῃ μὲν φορὰ ἀκούσω γιὰ σένα καὶ τὴ γυναῖκά σου τίποτε, σοῦ τὸ λέγω καὶ νὰ τὸ ξέρῃς, θὰ σὰς στείλω καὶ σὰς καὶ τὸ παιδί σου ἐκεῖ ποῦ ψῆνει ὁ ἥλιος τὸ ψωμί! Πρὸς τὸ παρὸν ἐσὺ θὰ μένῃς, ὡς πρῶτα, πλησίον μου. Ἐνθυμοῦ τὴν συμφωνίαν μας· καὶ τώρα κρημνίσου. Σὰς ἐβαρέθηκα ὅλους.

Τί νὰ κάμῃ ὁ Νικόλας;

Ἄμα ὡς κατεκλίθη ὁ κύριος ἐπορεύθη οὕτως πρὸς τὴν σύζυγόν του. Ἐπὶ μακρὸν οὕτοι κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην συνεσκέφθησαν καὶ ἔκλαυσαν.

Τὴν πέμπτην πρωϊνὴν ὥραν ὁ Νικόλας ἐξῆλθε τῆς καλύβης του, ὡς μεθυμένος. Εἶχε τὸ πρόσωπον ὡς τὸ χαρτί, τοὺς ὀφθαλμοὺς ζοφεροὺς, οὐδὲν καλὸν προδίδοντας, τὰ χεῖλη ὡς τοῦ κακούργου, συνεσφιγμένα. Βαδίζει καὶ κλονίζεται ὡς οἰνοβαρῆς. Ἐν τούτοις ἄμα ὡς ἀφίκετο εἰς τὴν οἰκίαν ἤρξατο καθαρίζων τὰ ὑποδήματα τοῦ κυρίου του. Ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἐβγαίνει πάντοτε σκυθρωπός καὶ ὠχρός, οὐχὶ δὲ μόνον ἀστεϊότητά τινα, ἀλλ' οὐδὲ λέξιν ἠδύνατό τις ν' ἀποσπάσῃ ἐκ τοῦ στόματός του. Παρετήρησε τοῦτο καὶ ὁ αὐθέντης, ἐπειράθη νὰ συνδιαλεχθῇ μετ' αὐτοῦ καὶ ν' ἀστείευθῇ μάλιστα, ἀλλ' οὐδ' αὐτὴ ἢ συγκατάβασις τοῦ κυ-

ρίου κατόρθωσε νὰ φαιδρίνη αὐτὸν. Πᾶσαν ἐργασίαν ἐξετέλει ἐγκαίρως, ἀκριβῶς καὶ ἀρμοδίως, ἀλλὰ σιωπᾷ ὁ ἀνθρώπος ὡς ἀπολιθωμένος.

Παρετηρήθη ἔκτοτε ὅτι ὁ Νικόλας ἤρχισε νὰ πίνῃ. Καὶ πάντοτε μὲν ἦτο ὠχρός, ἀλλ' ὅταν ἔπινε περισσώτερον καθίστατο πελιδνός καὶ ἐφαίνετο κακός, πολὺ κακός, ὡς ἐξηγριωμένος· μάλιστα δὲ δις πρὸς τὸν αὐθέντην του προσηνέχθη ἀναρμόστως. Ἀπεπειράθη νὰ καθικτεύσῃ αὐτὸν ἢ σύζυγός του:

— Παράτησέ το, Νίκο μου! λυπήσου ἐμένα καὶ τὴν κόρη μας!...

— Δὲν ἴμπορῶ. λέγει, μὴ μὲ βασανίζῃς, μὴν παρακαλῆς!

Καὶ τὴν ἀτενίζει μὲ τοσοῦτον ἄλλος, ὥστε ἐκείνη ἀποσύρεται ἐκεῖ εἰς μίαν γωνίαν καὶ θρηνεῖ, ὡς τὸ ἐγκαταλειμμένον παιδίον.

Ἀπεπειράθη καὶ ὁ κύριος νὰ τὸν νουθετήσῃ — τὸν ἔδειρε δύο φορές— εἰς μάτην! Ἐξηκολούθει νὰ πίνῃ ὁ Νικόλας, ἔφθινε καὶ ἤρξατο βήχων.

Ἄφνης ὁ κύριος ἔσχεν ἀφορμὴν ν' ἀναχωρήσῃ εἰς Πετρούπολιν δι' ὑποθέσεις τινάς. Τίνα ἐκ τῶν ἀνθρώπων του νὰ συμπαράλαβῃ; Νοεῖται, τὸν Νικόλαον· καὶ ὁ αὐθέντης εἶχεν ἐξοικειωθῆ πρὸς αὐτὸν καὶ αὐτὸς δέ, καίτοι κατέστη μέθυσο, ὅπως δῆποτε ἦτο ἀνθρώπος, ἔμπειρος, ἐπιτήδειος, παρουσιάσιμος. Εἰς τὰ ξένα δὲ μέρη ἴσως ἦτο δυνατὸν νὰ διορθωθῇ, συστέλλόμενος τοὺς ξένους ἀνθρώπους.

Ὅταν εἶπον εἰς τὸν Νικόλαν νὰ ἐτοιμασθῇ διὰ Πετρούπολιν, ἦτο μεθυμένος καὶ πελιδνός τὴν ὄψιν, ἀλλ' ἀφνης ἢ μέθη ἐξητμίσθη διὰ μιᾶς καὶ μόνον τὸ πρόσωπόν του κατέστη φρικώδες, ἐν τούτοις ἠτοιμάσθη καὶ ἀνεχώρησε.

[Ἐπεται συνέχεια] Α. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

A. LUTAUD

ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗ

τροποποιηθεῖσα συμφώνως τῇ Ἑλληνικῇ νομοθεσίᾳ

ὑπὸ

A. ΚΑΛΛΙΒΩΚΑ

ὄψηγητοῦ τῆς Ἱατροδικαστικῆς ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ.

Τόμος εἰς 8ον ἐκ σελ. 356, τιμώμενος δραχ. 8, ταχυδρομικῶς 8,50 καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσ. 8.

A. ΚΑΛΛΙΒΩΚΑ

ΜΕΛΕΤΗΜΑΤΑ ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΑ

Περὶ τῶν ἐξ αἵματος κηλίδων μετὰ εἰκόνων.

Τόμος εἰς 8ον ἐκ σελ. 62, τιμώμενος δραχ. 2, ταχυδρομικῶς 2,30.

Εὐρίσκονται ἀμφότερα ἐν τῷ γραφεῖῳ ἡμῶν.

Γενομένης τῇ 25 παρελθόντος τῆς ἐκκυβέσεως τοῦ λαχείου τοῦ

BYZANTINOY ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

παρισταμένων τοῦ διευθυντοῦ τῆς Νομαρχίας κ. Δ. Φανδρίδου, πενταμελοῦς ἐπιτροπῆς καὶ ἄλλων συνδρομητῶν, ἐξήχθησαν κατὰ σειρὰν οἱ ἐπόμενοι κερδῆσαντες ἀριθμοί, 106, 2813, 2,942, 282, 3422, 4292, 3221, 1895, 1246, 2484, 2753, 4111.